

“Ἐγὼ εἶμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. 18' 6)

ZQH

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ἀνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 5' 63)

Ἔτος 107ον | Σεπτέμβριος 2017 | 4315

ΤΟ ΚΑΥΧΗΜΑ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΣΤΕΚΟΜΑΙ, Κύριε, μπροστά στον Σταυρό Σου και σκέπτομαι: Τί ήταν προτού προσφέρεις τη θυσία Σου πάνω στον λόφο του Γολγοθά και τί έγινε μετά! Τὸ ὄργανο τῆς φρίκης έγινε ὄργανο χαρᾶς. Τὸ ὄργανο τοῦ θανάτου έγινε ὄργανο ζωῆς. Τὸ «**σκάνδαλον**» γιὰ τοὺς Ἰουδαίους έγινε καύχημα γιὰ τοὺς Χριστιανούς, «**Θεοῦ δύναμις καὶ Θεοῦ σοφία**». Γιὰ τὸν κορυφαῖο ἀπόστολό Σου, τὸν Παῦλο, ἀποτελοῦσε τὸ μεγάλο καύχημα και τὸ διακήρυττε ἀνεπιφύλακτα: «**Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**» (Γαλάτ. στ' 14). Μὲ τὴν ἔμπνευσή του οἱ ἥρωες, οἱ ἅγιοι και οἱ μάρτυρες τῆς πίστεως, ἄνδρες, γυναῖκες και παιδιὰ, βάδιζαν ἀτρόμητοι νὰ παλαίψουν μὲ τὰ θηρία στὰ Κολοσσαῖα τοῦ τρόμου. Ἦταν ἡ σημαία τους, τὸ λάβαρό τους, τὸ σύμβολο τῆς νίκης τους.

Ναί, Κύριε, ὁ Σταυρός Σου δὲν εἶναι ἓνα κόσμημα, γιὰ νὰ τὸ κρεμάω μόνο στὸ στήθος μου. Εἶναι ἡ πηγὴ τῆς δυνάμεώς μου. Μοῦ χρειάζεται ὁ Σταυρός Σου, ὄχι ὡς κόσμημα, ἀλλὰ ὡς στήριγμα «*καὶ στήριγμα τῆς γαλήνης τῆς σιγιμῆς καὶ στὰ ἀγριοκαίρια*». Ἐνας Σταυρός ὄχι στὸ στήθος, ἀλλὰ στὴν καρδιά. Ὅχι νὰ μὲ στολίζει, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὲ θωρακίζει. Ἔτσι, ὅταν οἱ θύελλες και οἱ πειρασμοὶ θὰ μὲ χτυποῦν και θὰ ἀπειλοῦν νὰ μὲ συντρίψουν, πάνω σ' αὐτὸν θὰ στηρίζομαι μὲ ἀσφάλεια. Τίποτα πὰ δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ.

Στὸν πειρασμὸ τῆς δειλίας, τῆς λιποταξίας ἀπὸ τὸ καθῆκον, ὁ Σταυρός Σου θὰ μοῦ διδάσκει τὴν καρτερία, τὴν ὑπομονή, τὴν ἐπιμονή, τὴ σταθερότητα στὶς ἀρχές πού Σὺ, Σωτήρα και Λυτρωτὴ μου, μοῦ ἔδειξες μὲ τὴ μοναδικὴ ἅγια ζωὴ Σου.

Μποροῦσες, Κύριε, ἂν ἤθελες, νὰ ἀποφύγεις τὸ ἀποτρόπαιο ὄργανο τῆς καταδίκης Σου. Μποροῦσες μ' ἓνα νεῦμα Σου νὰ διαλύσεις τοὺς μανιασμένους ἐχθρούς Σου. Μποροῦσες νὰ παρατάξεις μυριάδες ἀγγέλους ἀπέναντί τους και δὲν τὸ ἔκανες.

Προτίμησες σταθερὰ νὰ βαδίσεις τὸ δρόμο τοῦ μαρτυρίου, νὰ ἀνέβεις στὸ ὄδυνηρό ξύλο τοῦ Σταυροῦ και νὰ προσφέρεις τὴν ὑπέρτατη θυσία, γιὰ νὰ λυτρώσεις τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴ δουλεία τῆς ἁμαρτίας και τὴν ἐξουσία τοῦ Πονηροῦ. Καὶ ὅταν περιπαικτικὰ Σοῦ ἔλεγαν νὰ κατέβεις ἀπὸ τὸν Σταυρὸ, δῆθεν γιὰ νὰ δοῦν και νὰ πιστέψουν και τότε μποροῦσες νὰ τὸ κάνεις. Δὲν τὸ ἔκανες, γιὰτὶ ἐκεῖ ἤσουν καθλωμένος ὄχι ἀπὸ τὰ καρφία, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ζωηρὸ πόθο τῆς σωτηρίας πού ἡ ἀπέραντη ἀγάπη Σου ἀνέλαβε νὰ πραγματοποιήσει.

Ὅλα αὐτὰ διδάσκει σιωπηλὰ και σὲ μένα ὁ Σταυρός

Σου. Ἀπὸ τὸ πιὸ μικρὸ καθῆκον ἕως τὴν πιὸ μεγάλη θυσία. Σήμερα μοῦ ὑπενθυμίζει τὸ χρέος τῆς χωρὶς περιορισμοὺς ἀγάπης. Νὰ τὴν προσφέρω ἀφειδώλευτα ὄχι μόνο στοὺς φίλους, ἀλλὰ και στοὺς ἐχθρούς. Σ' αὐτοὺς πού μὲ ἀγαποῦν και σ' αὐτοὺς πού μὲ κατηγοροῦν, μὲ συκοφαντοῦν, μὲ πολεμοῦν. Σ' αὐτοὺς πού ἀγάπησα και εὐεργέτησα και τώρα ἀνεξήγητα φωνάζουν τὸ «**ἄρον ἄρον, σταύρωσον αὐτόν**».

Πόση δύναμη χρειάζεται τὴν ὥρα αὐτὴ γιὰ νὰ ξεπεράσω τὸ παράπονο ἀπὸ τὴν ἀχαριστία και νὰ δαμάσω τὸν παλαιὸ μου ἑαυτὸ πού ζητᾷ ἀνταπόδοση! Γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἀντιστρέψω τὸ μῖσος σὲ συμπάθεια, σὲ καλοσύνη! Νὰ ὑψώσω ψηλὰ στὸ θρόνο τῆς χάριτος ἵλαρό τὸ βλέμμα τῆς συγγνώμης και

νὰ προφέρω μὲ κατανόηση και χωρὶς πικρία τὸ «**μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην**»;

Πανδιδακτῆριο ἀρετῆς ὁ Σταυρός Σου. Πόσα διδάσκει! Πιστὸς στὸ καθῆκον, ὁ,τιδήποτε και ἂν σοῦ κοστίζει. Πιστὸς, ἔστω και ἂν εἶσαι μόνος και ἂν ὄλοι εἶναι ἐναντίον σου. Νὰ μὴν προδώσεις τὶς ἀρχές σου, τὴν ἀλήθεια και ἀγωνίσου γι' αὐτὴν ἕως θανάτου. Νὰ μὴν ἀρνηθεῖς τὴν πίστη σου, ὅταν ὁ κλευασμὸς τῆς εἰρωνείας θὰ σὲ καρφώνει στὸ πιὸ εὐαίσθητο σημεῖο τῆς καρδιάς. Πιστὸς και ὅταν ἡ ἀδικία σὲ πληγώνει και εἶσαι ἀναγκασμένος νὰ σιωπᾷς. Ἀκλόνητος και ὅταν οἱ προκλητικὲς σειρήνες τῆς ἁμαρτίας σὲ προσκαλοῦν σὲ ἀβαρίες και ὑποχωρήσεις.

Τὸ μήνυμα τοῦ Σταυροῦ Σου, Κύριε, μοῦ ὑπενθυμίζει, πὼς ὁ δρόμος τῆς θυσίας εἶναι γιὰ τὶς ἥρωικὲς ψυχές. Γι' αὐτοὺς πού θυσιάζουν τὰ μικρά, γιὰ νὰ κερδίσουν τὰ μεγάλα. Γιὰ τοὺς ἀναστημένους. Γιὰτὶ πίσω ἀπὸ τὸ Σταυρὸ ροδοχαράζει ἡ Ἀνάστασις. Καὶ δὲν ὑπάρχει Ἀνάστασις χωρὶς Σταυρὸ. Ὁ σταυρὸς τοῦ χρέους, τῆς θυσίας, εἶναι τὸ προμῆνυμα τῆς Ἀναστάσεως, πηγὴ δυνάμεως.

Ὁ Σταυρός Σου σήμερα μοῦ ὑπενθυμίζει τὸ χρέος τῆς χωρὶς περιορισμοὺς ἀγάπης. Νὰ τὴν προσφέρω ἀφειδώλευτα ὄχι μόνο στοὺς φίλους, ἀλλὰ και στοὺς ἐχθρούς. Σ' αὐτοὺς πού μὲ ἀγαποῦν και σ' αὐτοὺς πού μὲ κατηγοροῦν, μὲ συκοφαντοῦν, μὲ πολεμοῦν. Σ' αὐτοὺς πού ἀγάπησα και εὐεργέτησα και τώρα ἀνεξήγητα φωνάζουν τὸ «ἄρον ἄρον, σταύρωσον αὐτόν».

Δημήτριος Ἀσημακόπουλος

1927 - 2017

«Μακάριος ὄν ἐξελέξω καὶ προσελάβου· κατασκηνώσει ἐν ταῖς αὐλαῖς σου.» (Ψαλμὸς 64,5)

Ὁ ἀδελφὸς Δημήτριος Ἀσημακόπουλος διήνυσεν ἓνα μακρὸ τόξο στὸν ἐπίγειο βίον του. Γεννήθηκε τὸ ἔτος 1927 στὸ χωριὸ Ἀράχωβα τοῦ Αἰγίου. Οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς του ἦταν πιστοὶ χριστιανοὶ καὶ τὰ πέντε ἀδελφία του παιδιὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Δημήτριος ἔμαθε λίγα γράμματα, τὰ ὁποῖα τοῦ ἦταν ἀναγκαῖα γιὰ νὰ διαβάσει τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ, ἔβαλε στὴν ψυχὴ τοῦ νεαροῦ τότε Δημητρίου ἱερὸς πόθος καὶ εὐγενεῖς ὀραματισμούς. Σφοδρὴ διάθεση καὶ κλίση νὰ ἀγαπήσει καὶ νὰ ἀφιερῶθαι στὸ Θεό. Μετὰ τὴν στρατιωτικὴ του θητεία γνωρίστηκε μετὰ τὴν Χ.Ε.Ε.Ν. (Χριστιανικὴ Ἐνωση Ἐργαζομένης Νεολαίας) καὶ στὴν συνέχεια μετὰ τὴν Ἀδελφότητα «ΖΩΗ» τῆς ὁποίας ἀργότερα ἔγινε μέλος, ἀφιερῶμένος στὸ ἱεραποστολικὸ ἔργο της. Κατ' ἀρχὰς ἐργάστηκε στὴν Ἀδελφότητα ὡς βοηθὸς μαγείρου. Ἀργότερα ἀνέλαβε τὸ ἔργο τοῦ περιοδεύοντος, στὸ ὁποῖο δόθηκε ἐπὶ πολλὰ χρόνια μετὰ ἱεραποστολικὸ ζῆλο καὶ πνεῦμα αὐταπαρνήσεως. Περιόδευσε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς Πατρίδας μας: Πελοπόννησος, Στερεὰ Ἑλλάδα, Θεσσαλία, Κρήτη, Εὐβοία, νησιὰ τοῦ Ἰονίου καὶ Αἰγαίου κ.λ.π. Ἐπικοινωνοῦσε μετὰ τοὺς ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ «ΖΩΗ» καὶ τῶν ἄλλων χριστιανικῶν περιοδικῶν καὶ φρόντιζε νὰ τοὺς τονίζει τὴ σημασία τῆς μελέτης τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Στὴ πνευματικὴ αὐτὴ προσπάθεια χρησιμοποιοῦσε σύγχρονα μέσα ὅπως φωτεινὲς διαφάνειες σλαϊτς μετὰ θέματα θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ περιεχομένου. Στὸ τέλος ἔλεγε καὶ τὸν σύντομο οἰκοδομητικὸ του λόγο σχετικὰ μετὰ τὸ προβαλλόμενον θέμα. Κάποιες φορὲς φορώντας τὸ ρασάκι του, μετὰ τὴν εὐλογία τῶν ὑπευθύνων τῆς Ἐκκλησίας, ἔκανε καὶ τὸ σύντομο κήρυγμά του. Συνιστοῦσε πάντοτε καὶ τὴ μελέτη τῶν χριστιανικῶν βιβλίων, τὰ ὁποῖα ἔφερε μαζί του. Ἔτσι ἐπικοινωνῶν μετὰ πλήθος ἀνθρώπων, πάντοτε ἀκούραστος, ὀμιλητικὸς, ἤρεμος, εὐγενής. Τὸ ἐπίπνο ἔργο τῆς περιοδείας ἔγινε γιὰ τὸν Δημήτριο σχολεῖο καὶ μέσο πνευματικοῦ

του καταρτισμοῦ. Τὸν βοήθησε πολὺ στὴν καλλιέργεια τοῦ χαρακτῆρα του καὶ στὴν προσωπικὴ του πνευματικὴ ζωὴ. Τὸ διακόνησε πιστὰ, μετὰ ζῆλο καὶ ἐνθουσιασμό καὶ ἀπαράμιλλης αὐταπαρνήσεως ἐπὶ 35 περίπου χρόνια.

Τὰ τελευταῖα 15 χρόνια τῆς ζωῆς του ἀνέλαβε τὴν ὑπευθυνότητα τοῦ χριστιανικοῦ βιβλιοπωλείου τῆς Ἀδελφότητας στὴ Θεσσαλονίκη. Καὶ ἐκεῖ ἐργάστηκε μετὰ ὑποδειγματικὴ συνέπεια καὶ αὐταπαρνήση. Πάντοτε πρόσχαρος νὰ ἐπικοινωνήσει μετὰ τοὺς ἐπισκέπτες. Νὰ τοὺς παρουσιάσει τὸ γραπτὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐξυπηρετήσει, νὰ προσφέρει κάποιον δωράκι. Περνώντας τὰ χρόνια ἤλθαν καὶ οἱ ἐπισκέψεις τῶν ἀσθενειῶν. Μετὰ πολλὴ μεγάλη δυσκολία δέχτηκε νὰ ἀφήσει τὴ διακονία του στὸ ἀγαπημένο του βιβλιοπωλεῖο. Πέρασε τοὺς τελευταίους μῆνες στὴ Καβάλα (γιὰ νὰ αἰσθάνεται πλησιέστερα πρὸς τὴν Θεσσαλονίκη) στὸ λίαν φιλόξενο Κωνσταντεῖο Ἰδρυμα, ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος. Ἀπολάμβανε πολλὴ ἀγάπη καὶ ἰδιαίτερη φροντίδα ἀπὸ τὴν διευθύνουσα ἀδελφὴ τοῦ ἰδρύματος καὶ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ.

Ὁ ἀδελφός μας Δημήτριος Ἀσημακόπουλος δὲν πρόσφερε μόνο στοὺς ἄλλους τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἦταν καὶ ὁ ἴδιος βαθὺς μελετητὴς καὶ βιωματικὸς ἀναγνώστης. Ἄνθρωπος προσευχῆς καὶ συχνῆς συμμετοχῆς στὴ λειτουργικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπαιρνε στὰ σοβαρὰ τὸ θέμα τοῦ πνευματικοῦ του καταρτισμοῦ. Διατήρησε τὴν ἀφιερῶσή του στὸ Θεό καὶ τὸν ἱεραποστολικὸ ζῆλο μέχρι τέλους. Ἀντιμετώπισε μετὰ ὑπομονὴ τὶς πολλὰ καὶ σοβαρὰ ἀσθένειες. Ἐξομολογεῖτο συχνὰ καὶ κοινοῦσε τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Ἄφησε παράδειγμα σεμνοῦ καὶ πνευματικοῦ χριστιανοῦ. Πιστεύουμε πὼς βρῆκε τὴ θύρα τοῦ ἐλέους τοῦ Κυρίου ἀνοικτὴ καὶ ἔχει ἐφαρμογὴ καὶ γιὰ ἐκεῖνον ὁ λόγος τοῦ ψαλμωδοῦ: «**Τρισευτυχισμένος ἐκεῖνος ποὺ ἐσὺ διάλεξες καὶ μετὰ στοργὴν πῆρες κοντὰ σου. Αὐτὸς θὰ μένει γιὰ πάντα κοντὰ σου στὶς ἱερὰς οὐράνιες αὐλὰς σου**» (Ψαλμὸς 64,5).

Τοῦ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ μας Δημητρίου Ἀσημακοπούλου ἄς εἶναι: Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟ 2018

Ὁ θάνατος, τὸ πρόβλημα τῶν προβλημάτων κι ἀλίμονο σὲ ἐκεῖνον ποὺ δὲν θὰ τὸ λύσει. «Οἱ ἄνθρωποι μὴ μπορῶντας νὰ θεραπεύσουν τὸ θάνατο, προσπαθοῦν νὰ μὴν τὸν σκέπτονται» (Pascal Blaise). Ἰδιαίτερα γιὰ τὸ σύγχρονο ἄνθρωπο, ὁ θάνατος ἔχει γίνει ἓνα ταμποῦ. Τὸν φοβᾶται. Τὸν τρέμει. Ἀρέσκεται νὰ ξεγελάει τὸν ἑαυτό του μετὰ ψευδαισθήσεις καὶ αὐταπάτες. Ἐρχεται ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ποὺ μᾶς λέει: «Ἄνθρωποι, γιατί φοβόσαστε τὸ θάνατο; Νὰ ποὺ καὶ ἐγὼ πεθαίνω, νὰ ποὺ καὶ ἐγὼ ὑποφέρω. Μὴν ἀμφιβάλλετε πιά γιὰ αὐτὸ ποὺ ὡς τώρα ἀμφιβάλλατε. Σὰς δείχνω τὴν ἐλπίδα σας» (ἱερὸς Αὐγουστίνος).

Τὸ εορτολόγιό τοῦ 2018 ἐπιχειρεῖ μιὰ οὐσιαστικὴ προσέγγιση στὸ πρόβλημα αὐτὸ τῶν προβλημάτων κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς αἰωνιότητος. **Τιμὴ € 1,00**

Ἡ φοβερὴ τυραννία

Πόσο διαφορετικὰ εἶναι τὰ κριτήρια τοῦ Θεοῦ καὶ πόσο διαφορετικὰ τὰ κριτήρια τῶν ἀνθρώπων! Ὁ Θεὸς δὲν μένει στὴν ἐπιφάνεια. Προχωρεῖ στὸ βάθος. Ἐρευνᾷ τὰ ἀπύθμενα βάθη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Ἀντίθετα ὁ ἄνθρωπος μένει στὴν ἐπιφάνεια. Τὴ μεγάλη αὐτὴ ἀλήθεια ἀποκαλύπτει ἓνα θαῦμα τοῦ Κυρίου μὲ μεγάλο πνευματικὸ βάθος. Πρόκειται γιὰ τὴ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Καπερναοῦμ. Φέρνοντο μπροστὰ στὸν Κύριο τὸν κατάκοιτο αὐτὸν πάνω σ' ἓνα κρεβάτι γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσει. Βλέποντας ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστη ὄλων αὐτῶν στρέφεται πρὸς τὸν παραλυτικὸ καὶ τοῦ λέει: **«Θάρσει, τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου»** (Ματθ. θ' 2).

Τότε μερικοὶ γραμματεῖς ποὺ ἦταν ἐκεῖ, σκέφθηκαν ὅτι αὐτὸς βλασφημεῖ, ὅτι ἀσεβεῖ μὲ τὸ νὰ οικειοποιεῖται τὴν ἐξουσία τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες. Ἀλλὰ ὁ καρδιογνώστης Κύριος, ποὺ εἶδε ὀλοκάθαρα τὴν πονηρὴν τὴν σκέψιν, τοὺς εἶπε: Γιατί κυκλοφορεῖτε στὸ νοῦ καὶ στὴν καρδιά σας τέτοιες πονηρὲς σκέψεις; Διότι τί εἶναι πιὸ εὐκολο νὰ πεῖ κανεὶς: Σοῦ ἔχουν συγχωρηθεῖ οἱ ἁμαρτίαι σου ἢ νὰ πεῖ: Σήκω πάνω καὶ περπάτα; Ἔ, λοιπόν, γιὰ νὰ δεῖτε καὶ νὰ μάθετε καλά, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσία νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίαι, λέει στὸν παραλυτικὸ: Σήκω πάνω ὑγιῆς, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου.

Ἐνα θαῦμα συγκινητικὸ καὶ συγκλονιστικὸ, ποὺ σκανδαλίζει τὴ φαρισαϊκὴ ὑποκρισία. Παράλληλα ὅμως, μαζὶ μὲ τὴν ἐκπληξη καὶ τὸν θαυμασμό, προκαλεῖ βαθιὲς σκέψεις.

Πράγματι μιὰ ἀπορία προβάλλει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Τὰ λόγια τοῦ Κυρίου δημιουργοῦν ἓνα ζάφνιασμα. Γιατί;

Τοῦ πηγαίνουν ἓνα παραλυτικὸ νὰ τὸν θεραπεύσει ἀπὸ τὴ βαριά του ἀρρώστια. Καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ὡς ὁ Χριστὸς νὰ παραβλέπει τὸ γεγονός αὐτὸ καὶ κατὰ κάποιον τρόπο νὰ ἀδιαφορεῖ. Τοῦ ζητοῦν τὴ σωματικὴ θεραπεία καὶ ἐκεῖνος μοιάζει σὰ νὰ μὴ δίνει καμιά σημασία σ' αὐτὸ καὶ πηγαίνει σὲ ἄλλο θέμα.

Ποιὰ εἶναι τὰ πρώτα λόγια, ποὺ ἀπευθύνει στὸν παραλυτικὸ; **«Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου»**. Τί σχέση μπορεῖ νὰ ἔχει ἡ ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μὲ τὴ σωματικὴ θεραπεία;

Ἔτσι σκέπτονται οἱ ἄνθρωποι, ποὺ κρίνουν πρόχειρα καὶ ἐπιπόλαια. Ὁ Χριστὸς ὅμως δὲν μένει στὴν ἐπιφάνεια. Προχωρεῖ στὸ βάθος. Καρδιογνώστης καθὼς εἶναι βλέπει τὸ μεγάλο δράμα, ποὺ παιζόταν στὴ δυστυχημένη ἐκείνη ψυχὴ. Πιάνει τὸ πρόβλημα τοῦ παραλυτικοῦ στὴν οὐσία του. Ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας καὶ κακοδαιμονίας ἐκείνου ἦταν ἄλλη. Ἡ ἀρρώστια ἦταν ἀπλῶς ὁ σαπισμένος καρπός. Ἀλλὰ ὁ καρπὸς αὐτὸς ρουφούσε τοὺς μολυσμένους χυμοὺς ἀπὸ τὴ σκωληκόβρωτη ρίζα. Ἡ σωματικὴ παραλυσία εἶχε τὴν ἀφορμὴ τῆς στὴν ψυχικὴ παραλυσία, ποὺ εἶχε προηγηθεῖ. Ἡ σχέση τους ἦταν σχέση αἰτίας καὶ ἀποτελέσματος. Προτοῦ δεσμευθεῖ τὸ σῶμα του

εἶχε ἀλυσσοδεθεῖ ἡ ψυχὴ του. Ἡ ψυχὴ του στέναζε κάτω ἀπὸ τὸν πιὸ φοβερὸ δυνάστη, τὴν ἁμαρτία. Καὶ αὐτὴ εἶχε πρώτα ἀνάγκη νὰ ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὸν τύραννό της.

Αὐτὸ τὸ τραγικὸ πρόβλημα τοῦ δύστυχου ἐκείνου ἀνθρώπου ξέφευγε ἀπὸ τὴν προσοχὴ τῶν πολλῶν. Ζητοῦσαν μονάχα τὴ σωματικὴ ἀπαλλαγὴ. Αὐτὸ τοὺς ἐνδιέφερε καὶ αὐτὸ θεωροῦσαν ὡς πρῶτο καὶ πιὸ σπουδαῖο.

* * *

Ὁ Χριστὸς ὅμως ἤξερε πολὺ καλά, ὅτι περισσότερο ἀπὸ τὰ σωματικὰ δεσμά, τὰ οποιαδήποτε δεσμά, τὰ δεσμά τῆς ἁμαρτίας εἶναι, ποὺ συνθλίβουν κυρίως τὸν ἄνθρωπο. Καλὴ ἡ σωματικὴ θεραπεία. Δῶρο τοῦ Θεοῦ ἡ ὑγεία. Ἀπαραίτητη καὶ ἡ σωματικὴ ἐλευθερία, ἡ οποιαδήποτε καλὴ ἐλευθερία. Ἀλίμονο ὅμως στὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἔχει χάσει τὴν πνευματικὴ του ἐλευθερία καὶ ὑποδουλώθηκε στὴν ἁμαρτία, στὰ τυραννικὰ πάθη. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἔστω κι ἂν εἶναι ἐξωτερικὰ ἐλεύθερος, ὅταν ἔχει μέσα στὴν ψυχὴ του τὸν τύραννο, εἶναι ὁ χειρότερος δούλος. Πῶς, λοιπόν, ἦταν δυνατό, αὐτὴ τὴν πραγματικότητα νὰ τὴν ἀγνοήσει ὁ Κύριος; Προσφέρει τὴν ἐλευθερίαν τὴν πνευματικὴν, ἀπὸ τὴν ὁποία πηγάζουν καὶ ἐξαρτῶνται καὶ ὅλες οἱ ἄλλες ἐλευθερίες. Χαρίζει πρώτα τὴν πνευματικὴν θεραπεία καὶ ἀκολουθεῖ ὕστερα ἡ σωματικὴ. Ἡ σωματικὴ ἔρχεται ὡς τὸ φυσικὸ ἐπακόλουθο τῆς πνευματικῆς.

* * *

Φτωχὰ καὶ περιορισμένα πάντοτε τὰ ἀνθρώπινα κριτήρια δὲν μποροῦν νὰ συλλάβουν τὴν κρίση καὶ τὸ σχέδιο τοῦ

Θεοῦ. Στὴν περίπτωσή μας ζητοῦν ἀπὸ τὸν Κύριο τὴν θεραπεία καὶ τοὺς δίνει τὴν ἄφεση. Δὲν τοὺς δίνει ἀμέσως αὐτὸ ποὺ τοῦ ζητοῦν. Τοὺς δίνει ὅμως πολὺ περισσότερο ἀπὸ αὐτὸ, ποὺ τοῦ ζητοῦν. Τοὺς προσφέρει κάτι, ποὺ οὔτε κἀν εἶχαν σκεφθεῖ, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ σκεφθοῦν.

Τοῦ ζητοῦν τὴ σωματικὴ ἐλευθερία καὶ τοὺς προσφέρει τὴν πνευματικὴν ἐλευθερία. Ἀκριβῶς γιατί θέλει νὰ τοὺς διδάξει, ὅτι ἡ πρώτη φροντίδα τοῦ ἀνθρώπου πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, γιατί ἡ ἁμαρτία εἶναι ἡ πιὸ φοβερὴ τυραννία. Ὅλα τὰ ἄλλα ἐπακολουθοῦν.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος συνδεθεῖ μὲ τὸν Χριστό, τότε ζεῖ τὴν ἀληθινὴν ἐλευθερίαν στὸ πλήρωμά της. Ἀντιλαμβάνεται πᾶ ἀπὸ τὴ βιωματικὴ του ἐμπειρία, ὅτι μόνο **«ἐὰν ὁ υἱὸς ἡμᾶς ἐλευθερώσῃ, ὄντως ἐλεύθεροι ἐσόμεθα»** (Ἰωάν. ν' 36).

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος συνδεθεῖ μὲ τὸν Χριστό, τότε ζεῖ τὴν ἀληθινὴν ἐλευθερίαν στὸ πλήρωμά της. Ἀντιλαμβάνεται πᾶ ἀπὸ τὴ βιωματικὴ του ἐμπειρία, ὅτι μόνο «ἐὰν ὁ υἱὸς ἡμᾶς ἐλευθερώσῃ, ὄντως ἐλεύθεροι ἐσόμεθα».

Γρηγορεύετε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε. πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω. Παρακαλῶ δὲ

ὑμᾶς, ἀδελφοί· οἴδατε τὴν οἰκίαν Στεφανᾶ, ὅτι ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας καὶ εἰς διακονίαν τοῖς ἁγίοις ἔταξαν ἑαυτούς· ἵνα καὶ ὑμεῖς ὑποτάσσησθε τοῖς τοιοῦτοις καὶ παντὶ τῷ συνεργουῶντι καὶ κοπιῶντι. χαίρω δὲ ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ Στεφανᾶ καὶ Φουρτουνάτου καὶ Ἀχαϊκοῦ, ὅτι τὸ ὑμῶν ὑστέρημα οὗτοι ἀνεπλήρωσαν· ἀνέπαυσαν γὰρ τὸ ἐμὸν πνεῦμα καὶ τὸ ὑμῶν. Ἐπιγινώ-

ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΙΓ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α΄ Κορ. 1στ΄ 13-24
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. κα΄ 33-42

σκετε οὖν τοὺς τοιούτους. Ἀσπάζονται ὑμᾶς αἱ ἐκκλησίαι τῆς Ἀσίας. ἀσπάζονται ὑμᾶς ἐν Κυρίῳ πολλὰ Ἀκύλας

καὶ Πρίσκιλλα σὺν τῇ κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίᾳ. ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ ἀδελφοὶ πάντες. ἀσπασασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἀγίῳ. Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου. εἶ τις οὐ φιλεῖ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἦτω ἀνάθεμα. μαρὰν ἀθά. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μεθ' ὑμῶν. ἡ ἀγάπη μου μετὰ πάντων ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· ἀμήν.

«ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

«Γρηγορεύετε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε.»

Σύντομες ἀλλὰ πολὺ περιεκτικὲς εἶναι οἱ προτροπές, ποὺ μᾶς κάνει ὁ ἅγιος Ἀπόστολος σήμερα. Κάθε λέξη εἶναι καὶ ἓνα σύνθημα, καὶ κάθε σύνθημα ἓνας φωτεινὸς δρόμος. Χριστιανοί, μᾶς φωνάζει, τὰ μάτια σας ἀνοικτά! Σταθεῖτε, σὰν ἄγρυπνοι φρουροί, στὰ τεῖχη τῆς καρδιᾶς σας! Μὴν ἀφήνετε νὰ βαρύνει τὰ μάτια σας ὁ λήθαργος τῆς ἁμαρτίας. Μείνετε στερεοὶ καὶ ἀμετακίνητοι στὸ στερεὸ ἔδαφος τῆς πίστεως. Μόνο ἐφ' ὅσον ἡ πίστις εἶναι ζωντανὴ μέσα σας, ὁ πνευματικὸς σας ἀγώνας θὰ γίνεταί με τὴν προσοχὴ ποὺ πρέπει. Κοντὰ σὲ αὐτὰ καὶ μαζί με αὐτὰ μὴ παύετε νὰ ἔχετε γενναῖο καὶ ὑψηλὸ φρόνημα. **«Ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε.»** Φανεῖτε γενναῖοι σὰν ἄνδρες ἀποφασισμένοι νὰ μὴ καταθέσουν τὰ ὄπλα. Ἐλέετε δὲ καὶ ἓναν γενικὸ κανόνα συμπεριφορᾶς; Ἀκούστε τον. **«Πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω.»** Ὅ,τι κάνετε, ὅ,τι ἐνεργεῖτε, ὅ,τι σᾶς φέρνει σὲ κάποια σχέση με τοὺς ἄλλους νὰ γίνεταί με ἀγάπῃ. Ἴσως ὅμως, συνεχίζει ὁ ἅγιος Ἀπόστολος, πεῖτε ὁ κανόνας αὐτὸς εἶναι γενικὸς. Πῶς θὰ τὸν ἐφαρμόσουμε στὴ συγκεκριμένη ζωὴ τῆς κάθε ἡμέρας; Θὰ σᾶς τὸ πῶ με συγκεκριμένα παραδείγματα, λέει.

ΔΙΑΚΟΝΟΙ ΧΡΙΣΤΟΥ

Γνωρίζετε τὸν Στεφανᾶ καὶ τὴν οἰκογένειά του. Εἶναι ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ ἔχουν πιστέψει ἀπὸ τοὺς πρώτους στὸν Χριστὸ στὴν ἐπαρχία τῆς Ἀχαΐας. Ξέρετε πολὺ καλὰ πόσο ὑποδειγματικοὶ ὑπῆρξαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι. Εἶναι πραγματικοὶ διάκονοι Χριστοῦ. Τί ἐπιβάλλει ἡ ἀγάπη ἀπέναντί τους; Ἀπλούστατα. Πραγματικὸ σεβασμὸ, ἀληθινὴ ὑπακοὴ σὲ αὐτούς, ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε ἐργάτη τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος μοχθεῖ καὶ ἐργάζεται γιὰ τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας ψυχῶν. Θέλετε καὶ ἄλλο παράδειγμα; Ἀκούστε, προσθέτει.

Ἦλθαν κοντὰ μου ὁ Στεφανᾶς, ὁ Φουρτουνάτος καὶ ὁ Ἀχαϊκὸς ἀπὸ τὴν πόλη σας. Πόσο καλοὶ ἄνθρωποι εἶναι! Πόσο ἡ καρδιά τους εἶναι γεμάτη ἀγάπῃ! Μὲ ξεκούρασαν πραγματικά, ὅπως καὶ σᾶς. Ἡ καρδιά μου ἀνακουφίσθηκε. Αἰσθάνομαι μία ἄνεση μεγάλη παρ' ὅλες τις στεναχώριες, ποὺ με πιέζουν. Καὶ τὸ πέτυχαν αὐτό, διότι γνωρίζουν νὰ ἐφαρμόζουν τὴν ἀγάπῃ. Στους ἀνθρώπους αὐτούς καὶ ἐσεῖς, οἱ Χριστιανοὶ τῆς Κορίνθου, συνεχίζει ὁ Ἀπόστολος, πρέπει νὰ δείξετε ἀγάπῃ. Πῶς; Μὲ τὴν κατανόησιν καὶ ἐκτίμησιν, ποὺ θὰ δείχνετε ἀπέναντί τους, ποὺ λυώνουν γιὰ τὸ Χριστό.

Αὐτὸ θὰ πεῖ ἀγάπῃ. Ὅχι κάτι τὸ ἀφηρημένο καὶ ἀόριστο, ἀλλὰ πρακτικὴ καὶ συγκεκριμένη ἐκδήλωσις ἐνδιαφέροντος, σεβασμοῦ, ἐκτίμησως, πόνου, κόπου χάριν ἐκείνων ποὺ ἀγαπάμε. Ἐτσι θὰ γεμίζει ἡ ζωὴ μας ἀπὸ ἀγάπῃ. Ἐτσι θὰ γίνεταί κάθε πρᾶξις μας **«ἐν ἀγάπῃ»**.

ΑΛΛΗΛΟΕΝΙΣΧΥΣΗ ΜΕ ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Θὰ νόμιζε κανεῖς, ὅτι οἱ ἀσπασμοὶ καὶ οἱ χαιρετισμοί, τοὺς ὁποῖους γράφει στὴν συνέχεια ὁ Ἀπόστολος, εἶναι μᾶλλον χωρὶς ἐνδιαφέρον γιὰ μᾶς σήμερα. Ἀλλὰ δὲν συμβαίνει κάτι τέτοιο. Ἐνα πλῆθος διδαγμάτων κρύβει κάθε λέξη ποὺ θὰ ἦταν δυνατόν νὰ θεωρηθεῖ σὰν κάτι τὸ τυπικὸ. Ἄς σταματήσουμε σὲ ἓνα σημεῖο, γιὰ νὰ τὸ μελετήσουμε προσεκτικότερα.

Σᾶς χαιρετοῦν ἐγκαρδίως, λέει ὁ Ἀπόστολος, οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἀσίας, ὅπου βρισκομαί τώρα. Ἰδιαιτέρως ὅμως σᾶς χαιρετοῦν οἱ τόσο γνωστοί σας Ἀκύλας καὶ Πρίσκιλλα, ποὺ ἔζησαν στὴν Κορίνθο. Σᾶς χαιρετοῦν μαζί με τοὺς Χριστιανούς ποὺ ἀποτελοῦν τὴν **«κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίαν»**. Αὐτὴ ὅμως ἡ ὀνομασία **«κατ' οἶκον ἐκκλησία»** δὲν μᾶς εἶναι καὶ τόσο γνωστὴ σήμερα. Καὶ φυσικὰ διερωτᾶται ὁ σημερινὸς Χριστιανὸς τί εἶναι ἄραγε; Θὰ τὸ ἐξηγήσουμε ἀμέσως.

Οἱ πρώτοι Χριστιανοί, ὅπως λίγο-πολὺ γνωρίζουμε ὅλοι μας, δὲν εἶχαν ναοὺς, ὅπως ἔχουμε σήμερα. Μαζεύονταν, λοιπόν, στὰ σπίτια διαφόρων εὐσεβῶν καὶ ἐκεῖ ἄκουγαν τὰ κηρύγματα τῶν Ἀποστόλων ἢ τῶν ἄλλων διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας. Διάβαζαν τὴν Ἁγία Γραφή, τελοῦσαν τὰ Μυστήρια, λάτρευαν τὸν Θεὸ με τὴν κοινὴ προσευχή, ἐνίσχυναν γενικῶς ὁ ἓνας τὸν ἄλλον με τὴν παρουσίαν τους, με τὴν θερμὴν τῆς πίστεώς τους, με τὴν ἁγία ζωὴ τους. Ἐτσι ἐξηγεῖται, πῶς οἱ πρώτοι Χριστιανοὶ ἦταν ὁ ἓνας κοντὰ στὸν ἄλλον, πῶς ὁ ζῆλος τους ἦταν πάντοτε φλογερὸς, πῶς παρακινούσαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον στὴν ζωὴ τὴν χριστιανικὴ καὶ σὲ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

Αὐτὴ ἡ ἀρχαία ὅμως συνήθεια τῶν πιστῶν σιγά-σιγὰ ξεθώριασε. Ἀλλὰ καὶ σήμερα, εἶναι ἀνάγκη νὰ ξαναζήσουν οἱ «κατ' οἶκον ἐκκλησίες». Αὐτὸ ποὺ γίνεταί ἀπὸ ὀρισμένους πιστοὺς, νὰ γενικευθεῖ. Οἱ Χριστιανοὶ πρέπει σὲ τακτὰ διαστήματα νὰ ἀλληλοενισχύονται με τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ ὡς «κατ' οἶκον ἐκκλησία». Καὶ ἔχει τόση ἀνάγκη ἀπὸ τέτοιες ἐστίες σήμερα ἡ κοινωνία μας!

«Ἀδελφοί, ἴδετε πη-
λίκους ὑμῖν γράμμασιν
ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρὶ.
Ὅσοι θέλουσιν εὐπρο-
σωπῆσαι ἐν σαρκί,
οὗτοι ἀναγκάζουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι, μόνον
ἵνα μὴ τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ διώκωνται.
Οὐδὲ γὰρ οἱ περιτεμνόμενοι αὐτοὶ νόμον φυ-
λάσσουσιν, ἀλλὰ θέλουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι,
ἵνα ἐν τῇ ὑμετέρα σαρκὶ καυχῆσωνται. Ἐμοὶ δὲ
μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ
Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοὶ κόσμος

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Γαλ. στίχ. 11-18
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. γ' 13-17

ἑσταύρωται, καὶ γὰρ τῷ
κόσμῳ. Ἐν γὰρ Χριστῷ
Ἰησοῦ, οὔτε περιτομὴ
τι ἰσχύει, οὔτε ἀκροβυ-
στία, ἀλλὰ καινὴ κτίσις.

Καὶ ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνην
ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἔλεος, καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ τοῦ
Θεοῦ. Τοῦ λοιποῦ κόπους μοι μηδεὶς παρεχέτω·
ἐγὼ γὰρ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν
τῷ σώματί μου βαστάζω. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ πνεύματος ὑμῶν,
ἀδελφοί. Ἀμήν».

ΤΟ ΚΑΥΧΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

«Ἐμοὶ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ»

Ὁ τίμιος Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, εἶναι τὸ μεγά-
λο καύχημα τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἀλλὰ καὶ ἡ
δύναμη τῶν Χριστιανῶν. Καθὼς γιορτάζουμε καὶ
πάλι τὴν Ὑψωσὴ του, φέρνουμε τὴ σκέψη μας στὸ
Γολγοθᾶ. Στὸ γεγονός ἐκεῖνο ποὺ στάθηκε ὀρόση-
μο στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου. Καὶ προσπαθοῦμε νὰ
προσεγγίσουμε γιὰ λίγο τὸ νόημά του. Σ' αὐτὸ μᾶς
βοηθᾶει καὶ ἡ διακήρυξη τοῦ ἀποστόλου Παύλου
ποὺ λέει: «**ἐμοὶ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν
τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**».

Α. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Σύμφωνα μὲ τὸ συλλογισμό τοῦ ἀποστόλου Παύ-
λου, ὁ Σταυρὸς εἶναι ἡ δύναμή μας, ἡ ἰσχύς μας,
τὸ ἀπίτητο τρόπαιο τῆς σωτηρίας μας. Ὅπως λέει
ὁ ἴδιος, ὁ ἄνθρωπος εἶχε ἕνα φοβερὸ καὶ θανάσιμο
ἐχθρό, τὸν Διάβολο. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τὸ ἀνθρώπι-
νο γένος ζοῦσε τὴ μεγάλη νύχτα τῆς πτώσεως καὶ
αἰχμαλωσίας του. Ἐνα μόνιμο κατεστημένο ἦταν
ἡ πραγματικότητα αὐτή. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἦταν
κάτω ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ αὐτό. Ἦλθε ὁμοῦς ὁ Ἰησοῦς
Χριστὸς καὶ ἔδωσε γιὰ μᾶς τὴ μεγάλη μάχη ἐπάνω
στὸ Σταυρὸ. Ὁ ἰσχυρὸς καὶ παντοδύναμος Θεὸς
πολέμησε καὶ ἐξετέλεισε τὸν αἴτιο τῆς αἰχμαλωσίας
μας καὶ τῆς συμφορᾶς μας. Τὸν ἀπογύμνωσε ἀπὸ
τὴ δύναμή του καὶ κατέλυσε τὸ κράτος του. Ὅπως οἱ
θριαμβευτὲς τῆς γῆς, ἔσερναν δεμένους πίσω ἀπὸ τὰ
ἄρματα τοὺς τοὺς ἀντιπάλους τοὺς πρὸς χαρὰ τῶν
ὑπηκόων τους, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς, ἐκεῖ στὸ Σταυρὸ,
ἀφόπλισε τὸν Διάβολο καὶ τὸν ντρόπιασε μπροστὰ
στοὺς δικούς του. Ὁ Σταυρὸς ἔγινε τὸ θριαμβευτικὸ
ἄρμα τοῦ νικητῆ, τοῦ Κυρίου μας. Οὐδέποτε τὸ βα-
σίλειο τοῦ Διαβόλου εἶχε δεχθεῖ τέτοιο θανάσιμο
πλῆγμα. Ἀπὸ τότε «ὁ Ἄδης στένων βοᾷ· κατελύθη μου
ἡ ἐξουσία». Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος χαίρει-
ται καὶ καυχᾶται γιὰτὶ εἶναι Χριστιανός, λάτρης τοῦ
Ἐσταυρωμένου, διάκονος τοῦ Λυτρωτῆ τοῦ κόσμου.
Ὅμως ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου εἶναι καὶ

Β. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ἡ μάχη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔγινε
γιὰ χάρη μας. Καὶ ἡ νίκη του ἦταν καὶ δική μας.

Πάνω στὸ Σταυρὸ σχίσθηκε μὲ τὰ ματωμένα χέρια
τοῦ Λυτρωτῆ, τὸ χειρόγραφο τῶν ἁμαρτιῶν μας. Ἡ
καταδικαστικὴ δικογραφία μας ἐξαφανίσθηκε. Καὶ
ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη τὸ ἔλεος καὶ ἡ εὐσπλαχνία
τοῦ Θεοῦ μᾶς χάρισε τὴν πολυπόθητη λύτρωση καὶ
σωτηρία, ἡ σταματημένη, ἡ θανάσιμα χτυπημένη
καρδιά μας, ἄρχισε νὰ ζεῖ, νὰ χτυπᾶ χαρούμενα.
Γιὰτὶ ὁ Ἰησοῦς μᾶς «**συνήγειρε καὶ μᾶς συνε-
κάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις**» (Ἐφεσ. β' 6). Ὁ
ἐχθρὸς μας βέβαια δὲν ἔπαψε νὰ μᾶς χτυπᾶ. Πλη-
γωνόμαστε ἴσως. Ἐχουμε ὁμοῦς στὰ χέρια μας, τὸ
ὄπλο ἐκεῖνο ποὺ μᾶς προστατεύει. Τὸ δάγκωμα τοῦ
τρομεροῦ φιδιοῦ ἀχρηστεύεται καθὼς στρέφουμε
τὰ βλέμματά μας πρὸς Ἐκεῖνον ποὺ εἶναι ὑψωμένος
πάνω στὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ. Μόλις καταφύγουμε
στὴ σκιά του, τότε τὸ «ζωήρρητον αἶμα» τοῦ Χριστοῦ
μᾶς θεραπεύει.

Καὶ γινόμαστε «ὡς λέοντες πῦρ πνέοντες». Φοβε-
ροὶ στοὺς δαίμονες. Ἀγαπητοὶ στοὺς ἀγγέλους καὶ
στοὺς ἀγίους ποὺ ἀποτελοῦν τὴν δοξασιμένη θρι-
αμβευτικὴ συνοδεία τοῦ Κυρίου. Ὁ Σταυρὸς εἶναι
προτιμότερος ἀπὸ πλοῦτη καὶ δόξες καὶ κοσμικὲς
τιμὲς καὶ ἁμαρτωλὲς ἀπολαύσεις. Ὅλα αὐτὰ σβῆνουν
καὶ παρέρχονται. Ὁ Σταυρὸς εἶναι δόξα πραγματικὴ,
στήριγμα καὶ σωτηρία καὶ καύχημα μοναδικό.

* * *

Ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου μᾶς καλεῖ καὶ πάλι νὰ πι-
στέψουμε ἀκράδαντα στὸν Ἐσταυρωμένο Χριστό. Νὰ
στηρίξουμε τὴν ἐλπίδα μας στὴ θυσία τοῦ Γολγοθᾶ.
Νὰ ὀπλισθοῦμε μὲ τὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου. Νὰ ὑπα-
κούσουμε στὸ νόμο μιᾶς ἄλλης λογικῆς ποὺ εἶναι
ὑπέρτερη καὶ ἀληθέστερη ἀπὸ τὴν ψυχρὴ λογικὴ τοῦ
κόσμου. Τότε θὰ μπορέσουμε ἴσως νὰ ὁμολογήσουμε
κι ἐμεῖς καὶ νὰ διακηρύξουμε μαζί μὲ τὸν ἀπόστολο
Παῦλο: «**ἐμοὶ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ
σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**». Ἄν
τὸ καύχημα τοῦ Παύλου γίνεαι καὶ δικό μας καύχημα,
τότε καὶ ἡ ζωὴ μας θὰ μεταμορφωθεῖ.

Προπορεύονται οἱ ἁμαρτωλοὶ

«Ένας λόγος τοῦ Κυρίου προβληματίζει ὅσο λίγοι τῆ σκέψη μας. Φαίνεται, ἂν τὸν ἀπομώσωσι κανεὶς ἀπὸ τῆ διδασκαλία Του, σὰν ἐξύμνηση ἢ ἔστω ἐνθάρρυνση τῆς ἁμαρτίας: «Οἱ τελῶναι καὶ αἱ πόρνοι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. κα' 31). Πῶς εἶναι δυνατόν οἱ κατ' ἐξοχὴν ἁμαρτωλοὶ, οἱ τελῶνες καὶ οἱ γυναῖκες τῆς διαφθορᾶς, νὰ προπορεύονται στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν;»

Στὴν Παλαιστίνη κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Κυρίου οἱ τελῶνες ἦταν οἱ συνεργάτες τῶν Ρωμαίων, ποὺ εἶχαν καταλάβει τὴ χώρα τους. Συγκέντρωναν τοὺς φόρους γιὰ λογαριασμὸ τῶν κατακτητῶν, ἀλλὰ πλούτιζαν καὶ αὐτοὶ μὲ τὶς ἀδικίες τους σὲ βάρος τῶν φορολογουμένων. Ἀδίστακτοι εἶχαν καταντήσει, ἰδιαίτερα ἀντιπαθητικοί.

Στὴν Π. Διαθήκῃ ἡ πόρνη εἶναι τὸ σύμβολο τῆς ἀπιστίας καὶ προδοσίας τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸν εὐεργετημένο καὶ συχνὰ ἀχάριστο λαὸ τοῦ Ἰσραήλ. «Πῶς ἐγένετο πόρνη πόλις πιστῆ Σιών, πλήρης κρίσεως» ἀναφωνεῖ ὁ προφήτης Ἡσαΐας. Πῶς μὲ τὴν ἀποστασία της ἀπὸ τὸν οὐράνιο Νυμφίο ἐγένετο πόρνη ἢ ἄλλοτε πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη σ' Αὐτὸν πόλις Σιών, ἡ γεμάτη δικαιοσύνη! (Ἠσ. α' 21). Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καταδικάζει τὴν πορνεία, γιὰτὶ βεβηλώνει τὸ ἀνθρώπινο σῶμα. Πῶς, λοιπόν, εἶναι δυνατόν ἐδῶ νὰ τιμᾶ τοὺς τελῶνες καὶ τὶς ἁμαρτωλὲς γυναῖκες;

Οἱ λόγοι αὐτοὶ τοῦ Κυρίου ἀποτελοῦν τὴν κατάληξη τῆς παραβολῆς τῶν δύο υἱῶν. Μὲ τὴν παραβολὴ αὐτὴ φανέρωνε στοὺς Ἰουδαίους, λίγο πρὸ τοῦ Πάθους, ποῖο τρομερὸ ἔγκλημα διαπράττουν, διότι ἀπορρίπτουν τὴ σωτηρία καὶ ἀποφασίζουν νὰ θανατώσουν τὸν Σωτῆρα. Δίδασκε ὁ Κύριος στὸ Ναό, ὅταν ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς τὸν πλησίασαν, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσουν τὸν λόγο «ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς; Καὶ τίς σοι ἔδωκεν τὴν ἐξουσίαν ταύτην;» (Ματθ. κα' 23). Ὁ Κύριος ἐλέγχει τὴν ὑποκρισίαν τους, θέτοντάς τους, τὸ ἐρώτημα γιὰ τὸν Ἰωάννη τὸν βαπτιστή, ἂν ἦταν ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ ἢ δίδασκε ἀπὸ δική του πρωτοβουλία. Στὴν ἄρνησή τους νὰ ἀπαντήσουν τοὺς εἶπε τὴν παραβολὴ τῶν δύο υἱῶν, γιὰ νὰ τοὺς δείξει, ὅτι αὐτοὶ οἱ ἐπίσημοι διδάσκαλοι τοῦ λαοῦ δὲν κατάλαβαν τὴν θεία ἀποστολὴ τοῦ Ἰωάννη, τὴν ὁποία ὅμως κατάλαβαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ. Μόνο λόγια καὶ ψευδεῖς ὑποσχέσεις ἔδιναν στὸν Θεὸ ποὺ ποτὲ ὅμως δὲν ἐφάρμοζαν, ἐνῶ οἱ ἁμαρτωλοὶ μετανοοῦσαν καὶ ἐκτελοῦσαν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τοὺς λέει, λοιπόν, τὴν παραβολὴ τῶν δύο υἱῶν.

Ἐνας πατέρας εἶχε δύο παιδιά καὶ λέει στὸ πρῶτο. Παιδί μου πήγαινε σήμερα νὰ δουλέψεις στὸ ἀμπέλι μου. Ἐκεῖνο τοῦ ἀποκρίνεται: Δὲν θέλω νὰ πάω. Ὑστερα ὅμως τὸ μετάνιωσε καὶ πῆγε. Τὸ

ἴδιο εἶπε καὶ στὸ δεύτερο παιδί του. Ἐκεῖνο τοῦ εἶπε, ναί, πηγαίνω καὶ δὲν πῆγε. Ποιὸ ἀπὸ τὰ δύο ἔκανε τὸ θέλημα τοῦ πατέρα του; Τὸ πρῶτο φυσικὰ τοῦ λένε. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς λέει. Σὰς διαβεβαιώνω, ὅτι οἱ τελῶνες καὶ οἱ πόρνες, ποὺ ἔδειξαν στὴν ἀρχὴ τὴν ἀνυπακοὴ πρὸς τὸν Θεὸ, ἐπειδὴ μετανόησαν προπορεύονται στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀπὸ σᾶς, οἱ ὁποῖοι μόνο μὲ τὰ λόγια καὶ ὄχι μὲ τὰ ἔργα δείχνετε ὑπακοὴ στὸν Θεό. Διότι ἦλθε ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς σὲ σᾶς, κήρυξε καὶ σᾶς φανέρωσε μὲ τὰ ἔργα του καὶ μὲ τὰ λόγια του τὸν δρόμο τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀρετῆς καὶ σεῖς μείνατε στὴν ἀμετανοησία σας καὶ δὲν πιστέψατε σ' αὐτόν. Οἱ τελῶνες ὅμως καὶ οἱ πόρνες μετανόησαν, ἄλλαξαν ζωὴ καὶ πίστεψαν σ' αὐτόν. Ἔσεῖς καὶ τότε ποὺ εἶδατε αὐτοὺς νὰ πιστεύουν καὶ πάλι δὲν μετανοήσατε, ὥστε νὰ πιστέψετε, ἔστω καὶ ὕστερα σ' αὐτόν.

Ὁ λόγος τοῦ Ἰησοῦ εἶναι σαφής. Οἱ πρῶτοι ποὺ πίστεψαν στὸ κήρυγμά Του ἦταν οἱ ἀφανεῖς, οἱ ἄσημοι, οἱ μικροὶ, οἱ περιφρονημένοι, οἱ ἁμαρτωλοὶ, οἱ καλοπροαίρετοι. Ὅσοι ποθοῦσαν εἰλικρινὰ τὴ σωτηρία τους. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἢ καθὼς πρέπει κοινωνία τοὺς ἀπερριπτε καὶ τοὺς περιφρονοῦσε. Τοὺς περιφρονοῦσε καὶ ὅταν ζοῦσαν στὴν ἁμαρτία, ἀλλὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ τοὺς περιφρονοῦν καὶ ὅταν βρισκόνταν στὸν δρόμο τῆς μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς. Ὅταν γινόταν «χαρά» στὸν οὐρανὸ καὶ στοὺς ἀγγέλους γιὰ κάθε μιὰ ψυχὴ ποὺ μετανοοῦσε, οἱ Φαρισαῖοι ἐξακολουθοῦσαν μὲ τὴ σκληρότητά τους νὰ τὴν καταδικάζουν. Τὸ ἀντίθετο ὁ Κύριος. Στὸ δεῖπνο ποὺ τοῦ παρέθεσε ὁ Σίμων ὁ Φαρισαῖος θὰ δεχθεῖ τὴ μετάνοια τῆς ἁμαρτωλῆς, ὅπως θὰ δεχθεῖ καὶ τὴ μεταστροφὴ τοῦ τελῶνη Ζακχαίου καὶ πολλῶν ἄλλων.

Ὅλοι αὐτοὶ προηγήθηκαν καὶ ἔτρεξαν πιὸ μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς γραμματεῖς στὴ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, ὅταν ἄκουσαν τὸ κήρυγμα τῆς μετανοίας. Ἐνῶ αὐτοὶ ποὺ ἐκαυχῶντο ὅτι εἶναι οἱ ζηλωτὲς τοῦ νόμου, οἱ πιστοὶ τηρητὲς τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἀνέμεναν τὴν ἔλευση τοῦ Μεσσία, περιφρόνησαν καὶ τὸ κήρυγμα τῆς μετανοίας τοῦ Ἰωάννη καὶ τὸ κάλεσμα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ πρῶτοι εἶχαν πεῖ ὄχι καὶ μὲ τὴν ἀλλαγὴ τους εἶπαν τὸ ναί. Οἱ δεῦτεροι εἶπαν ναί στὴν ἀρχή, γιὰ νὰ ἐφαρμόσουν τὸ ὄχι. Οἱ εἰδωλολάτρες, οἱ ὁποῖοι ἦταν κάποτε «ἀπειθεῖς, πλανώμενοι, δουλοῦντες ἐπιθυμίαις καὶ ἡδοναῖς ποικίλαις» (Τίτ. γ' 3) πίστεψαν στὸν Χριστό. Οἱ Ἰουδαῖοι, μὲ τὶς μεγάλες ὑποσχέσεις, ἔμειναν στὴν πεισματικὴ ἀμετανοησία τους. Ὁ δρόμος τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνοικτὸς γιὰ ὅλους. Προηγοῦνται ὅμως ὅσοι ἀναγνωρίζουν τὴν ἁμαρτωλότητά τους καὶ ἐκζητοῦν τὸ ἔλεος καὶ τὴν εὐσπλαχνία τοῦ οὐράνιου Πατέρα.

«Εμβλέψατε εἰς τὰ πετεινά...»

Πόσο, ἀλήθεια, σπουδαῖο νὰ παρατηροῦμε, νὰ σκεπτόμαστε καὶ νὰ θαυμάζουμε. Πολλοὶ κοιτάζουν χωρὶς νὰ βλέπουν. Καὶ ἄλλοι βλέπουν χωρὶς νὰ κοιτάζουν. Εἶχαν δίκιο οἱ Ἀρχαῖοι ὅταν ἔλεγαν «*νοῦς ὄρᾱ καὶ νοῦς ἀκούει*».

Κοιτάζουν μ' ἓνα βλέμμα ἀφηρημένο, χωρὶς τίποτα οὐσιαστικὸ νὰ παρατηροῦν. Ἦ ἔστω προσέχουν τὸ ἀσήμαντο, τὴ λεπτομέρεια, τὴν ἐπιφάνεια, χωρὶς νὰ προχωροῦν στὴν οὐσία, στὸ βάθος, στὸν θαυμασμό. Πρέπει νὰ παρατηρήσεις μὲ ἐρευνητικὸ, στοχαστικὸ καὶ καθαρὸ μάτι γιὰ νὰ ἐκστασιαστεῖς μπροστὰ στὴν ὁμορφιὰ καὶ τὸ μεγαλεῖο, ποῦ σὲ περιβάλλει ἢ κρύβεται μέσα σὲ κάθε ἄνθρωπο καὶ πῶς πολὺ μέσα στὶς ψυχές.

* * *

Νὰ σταθεῖς μὲ προσοχὴ καὶ νὰ ἀτενίσῃς ἓνα φυσικὸ τοπίο, ἓνα ζωγραφικὸ πῖνακα, ἓνα ἀριστούργημα τέχνης, ἓνα ἔντομο, ἓνα πτηνὸ, ἓνα ζῶο. Νὰ ὑψώσῃς τὸ βλέμμα σου στὸν γαλανὸ οὐρανὸ τὴν ἡμέρα ἢ τὸν ἔναστρο τὴ νύχτα. Νὰ ἀπλώσῃς τὴ ματιὰ σου γιὰ νὰ ἀγκαλιάσῃς τὸν ἀστραφετρὸ καθρέφτη τῆς θάλασσας. Μὴ σταματήσῃς ὅμως μονάχα ἐδῶ. Ἀπὸ τὰ ὑλικά νὰ ἀναχθεῖς στὰ πνευματικά καὶ ἀπὸ τὰ φυσικά στὰ ὑπερφυσικά. Ἀπὸ τὰ δημιουργήματα νὰ φθάσῃς στὸν Δημιουργό.

Ἄς πάρουμε ἓνα ἀπλὸ ἀλλὰ καὶ τόσο βαθὺ παράδειγμα ποῦ χρησιμοποίησε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. Μπροστὰ του ἔχει τὰ ἀνήσυχτα πλῆθη. Καθισμένα πάνω στὸν φυσικὸ τάπητα τῆς γῆς περιμένουν νὰ ἀκούσουν τὴν παρήγορη φωνὴ τοῦ θεοῦ Διδασκάλου. Ἡ θεϊκὴ διδασκαλία του ἀπλή, φυσικὴ μὲ ἀσύλληπτο βάθος. Γνωρίζει τὶς ἀνησυχίες τους, τὶς ἀγωνίες τους, τὴ μέριμνα ποῦ συχνὰ τοὺς βασανίζει. Καὶ τί τοὺς λέει;

«Εμβλέψατε εἰς τὰ πετεινά τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπεύρουσι οὐδὲ θερίζουσι οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτὰ· οὐχ ὑμεῖς μᾶλλον διαφέρετε αὐτῶν;» (Ματθ. στ' 26).

Ἀφῆστε τὰ μεγάλα καὶ καταπληκτικὰ θαύματα τῆς φύσης. Ρίξτε μονάχα μιὰ προσεκτικὴ ματιὰ στὰ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα αὐτὰ πετεινά τοῦ οὐρανοῦ, ποῦ ἀμέριμνα τὴν ὥρα αὐτὴ διαγράφουν κύκλους καὶ ἀπολαμβάνουν τὴν ὁμορφιὰ τῆς δημιουργίας καὶ τονίζουν μελωδικὰ ᾄσματα στὸν οὐράνιο Δημιουργό.

Σκεφθήκατε καμιά φορὰ ποῖος φροντίζει καὶ προνοεῖ καὶ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτά; Ποῖος τοὺς προμηθεύει τὴν τροφή; Ποῖος τοὺς προσφέρει τὶς πουπουλένιες καὶ ἀνάλαφρες στολές, τὶς στεγανές καὶ προστατευτικὲς ἀπὸ τὶς καιρικὲς συνθῆκες, τὶς πολύχρωμες καὶ πλουμιστὲς γιὰ νὰ τονίζουν μὲ τὴν ὁμορφιὰ τους τὸ θαῦμα τῆς δημιουργίας; Ποῖός; Ἡ τυφλὴ τύχη ἢ ἡ ἀπρόσωπη φύση;

Θὰ πρέπει νὰ ὑπάρχει πολὺς σκοτισμὸς καὶ πνευματικὴ τύφλωση, γιὰ νὰ μὴν ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τὰ αὐτονόητα. Ναί, ἀλλὰ γιὰ νὰ δοῦμε ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμασὰ τῆς θείας Πρόνοιας πρέπει νὰ **«ἐμβλέψουμε»**. Νὰ μάθουμε νὰ παρατηροῦμε, νὰ σκεπτόμαστε

καὶ νὰ θαυμάζουμε.

* * *

Τὸ ἴδιο μεγάλο θαῦμα θὰ ἀτενίζαμε ἂν ἀπὸ τὸν ζωικὸ κόσμο στρέφαμε τὴν προσοχή μας στὸ φυτικὸ βασίλειο. Ἀρκεῖ τὴ θέση τῆς ἀδιαφορίας νὰ τὴν πάρει ἢ φιλοσοφημένη παρατήρησις. **«Καταμάθετε»** θὰ συνεχίσει ὁ Κύριος. Παρατηρήστε προσεκτικὰ καὶ σπουδάστε τὸ μαγικὸ κόσμον τῶν φυτῶν. **«Καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νήθει· λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐδὲ Σολομῶν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἐν τούτων. Εἰ δὲ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, σήμερον ὄντα καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον, ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιέννυσιν, οὐ πολλῶ μᾶλλον ὑμᾶς, ὀλιγόπιστοι;»** (Ματθ. στ' 28-30).

Μεγάλα διδάγματα ζωῆς, δύναμης καὶ ἐλπίδας ἀπὸ τὰ μικρὰ καὶ ταπεινὰ ἄνθη! Τί εἶναι ἓνα ἄνθος, ἓνα λουλούδι; Καὶ ὅμως ἡ ἀγαθὴ πρόνοια τοῦ Θεοῦ τὸ φροντίζει μὲ περισσὸ ἐνδιαφέρον. Λοιπὸν εἶναι ποτὲ δυνατόν τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ τοῦ Θεοῦ, ποῦ **«οὕτως ἀμφιέννυσιν»** τὰ ἄνθη, νὰ μὴν περιβάλλει μὲ στοργικὴ ἀγάπη τὰ δημιουργήματά του, τὰ προικισμένα ἀπὸ τὸν ἴδιο μὲ ἀθάνατη ψυχὴ;

* * *

Γιὰτί, λοιπὸν, νὰ ἀπογοητευόμαστε συχνὰ ἀπὸ τὶς δυσκολίες καὶ

τὰ ἐμπόδια; Γιὰτί χάνουμε τὸ θάρρος μας μπροστὰ στὶς ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς; Κοιτάζουμε τὸ παρὸν καὶ τὸ βλέπουμε χωρὶς προοπτικὴ; Ἀτενίζουμε τὸ μέλλον καὶ τὸ βλέπουμε νὰ διαγράφεται καὶ αὐτὸ σκοτεινὸ; Ἀναζητᾶμε μέσα μας καὶ γύρω μας ἓνα φῶς χαρᾶς, μιὰ ἀκτίνα ἐλπίδας, μιὰ λάμψη παρηγορίας καὶ δὲν ἀντικρύζουμε τίποτα;

Λοιπὸν τί θὰ κάνουμε; Θὰ χάσουμε τὴν ἐλπίδα μας; Θὰ ἀπογοητευτοῦμε; Θὰ ποῦμε δὲν γίνεται τίποτα; Ἡ ζωὴ δὲν ἔχει νόημα καὶ δὲν ἀξίζει νὰ τὴ ζεῖς;

Ὅχι. Εἶναι λάθος, μεγάλο λάθος. Γιὰτί; Δὲν χρειάζεται μεγάλες ἀποδείξεις καὶ φιλοσοφικὰ ἐπιχειρήματα. Μᾶς ἀρκεῖ νὰ δοῦμε. Νὰ δοῦμε τὰ πετεινά τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ. Νὰ τὰ δοῦμε ὅμως καὶ νὰ τὰ σπουδάσουμε μὲ παιδικὴ ἀπλότητα καὶ ἀφελότητα καρδιάς. Ὅχι νὰ τὰ δοῦμε ἀπλῶς, ἀλλὰ νὰ τὰ βλέπουμε καὶ αὐτὰ καὶ τὸ κάθε τι μὲ μάτι καθαρὸ. Καὶ ἀκόμα νὰ μάθουμε νὰ σκεπτόμαστε καὶ νὰ θαυμάζουμε.

Μεγάλα διδάγματα ζωῆς, δύναμης καὶ ἐλπίδας ἀπὸ τὰ μικρὰ καὶ ταπεινὰ ἄνθη! Τί εἶναι ἓνα ἄνθος, ἓνα λουλούδι; Καὶ ὅμως ἡ ἀγαθὴ πρόνοια τοῦ Θεοῦ τὸ φροντίζει μὲ περισσὸ ἐνδιαφέρον. Λοιπὸν εἶναι ποτὲ δυνατόν τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ τοῦ Θεοῦ, ποῦ «οὕτως ἀμφιέννυσιν» τὰ ἄνθη, νὰ μὴν περιβάλλει μὲ στοργικὴ ἀγάπη τὰ δημιουργήματά του, τὰ προικισμένα ἀπὸ τὸν ἴδιο μὲ ἀθάνατη ψυχὴ;

«**Ἀδελφοί, εἰδότες, ὅτι οὐ δικαιοῦται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμου ἂν μὴ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστεῦσαμεν, ἵνα δικαιωθῶμεν ἐκ πίστεως Χριστοῦ καὶ οὐκ ἐξ ἔργων νόμου, διότι οὐ δικαιωθήσεται ἐξ ἔργων νόμου πᾶσα σὰρξ. Εἰ δὲ ζητοῦντες δικαιωθῆναι ἐν Χριστῷ εὐρέθημεν καὶ αὐτοὶ ἁμαρτωλοὶ, ἄρα Χριστὸς ἁμαρτίας διάκονος; Μὴ γένοιτο. Εἰ**

ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Γαλ. β' 16-20
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μάρκ. ν' 34 - θ' 1

γὰρ ἃ κατέλυσα ταῦτα πάλιν οἰκοδομῶ, παρὰ βᾶτην ἑμαυτὸν συνίστημι. Ἐγὼ γὰρ διὰ νόμου νόμῳ ἀπέθανον,

ἵνα Θεῷ ζήσω. Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός· ὁ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ».

ΣΕ ΠΟΙΟΝ ΔΗΗΚΕΙΣ;

«**Ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με».**

Πολλοὶ ἄνθρωποι στὴν ἐποχὴ μας δὲν ἔχουν ξεκαθαρίσει κάποια πράγματα. Ἡ ζωὴ τους εἶναι ἓνα συνεχὲς «πῆγαινε-ἔλα» μεταξὺ Χριστοῦ καὶ κόσμου. Σήμερα ζοῦν σὰν Χριστιανοὶ καὶ αὔριο παρουσιάζονται ἄσχετοι μὲ ὅσα λέει ὁ Χριστός. Δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβεις ποῦ ἀνήκουν. Στὸν Χριστὸ ἢ στὸν κόσμο; Γιὰ ἓνα ἀπαραίτητο ξεκαθάρισμα βοηθεῖ ὅλους μας ὁ ἀπόστολος Παῦλος μὲ τὰ ὅσα γράφει στὴ σημερινὴ ἀποστολικὴ περικοπὴ.

A. ΟΧΙ ΥΠΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ποὺ προηγουμένως ἦταν Ἰουδαῖοι, δὲν εἶχαν ξεκαθαρίσει τὸ ἂν ἔπρεπε νὰ τηροῦν ἢ ὄχι τὸν μωσαϊκὸ νόμο. Γι' αὐτὸ πότε τὸν τηροῦσαν καὶ πότε ὄχι. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶναι σαφής. Διακηρύττει, ὅτι ἀφοῦ γνωρίζουμε καλὰ «**ὅτι οὐ δικαιοῦται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμου**» ἀλλὰ μόνον «**διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ**», δὲν ἐπιτρέπονται οἱ ὑπαναχωρήσεις. Διαφορετικὰ ὁ Χριστιανὸς παρουσιάζεται ἀντιφατικὸς. Χτίζει ξανά, αὐτὰ ποὺ γκρέμισε. Δέχεται δηλαδὴ ξανά τὸν ἰουδαϊκὸ νόμο, ἐνῶ ἔχει πιστέψει ὅτι μόνον ὁ Χριστὸς σώζει!

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἀποστόλου φτάνει μέχρι τὴν ἐποχὴ μας. Ὁχι ὑπαναχωρήσεις! Οἱ Χριστιανοὶ καλοῦνται νὰ ἀποκτήσουν σταθερὲς ἀντιλήψεις. Καλοῦνται νὰ διαλέξουν ἀποφασιστικὰ τὸν χριστιανικὸ τρόπο ζωῆς. Κάθε ἄλλο τοὺς παρουσιάζει ἀντιφατικούς.

Ἔγινες Χριστιανός; Μὴ ξαναγυρίζεις στὰ παλαιὰ. Μὴ χτίζεις ξανά τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἁμαρτίας ποὺ ἐσὺ ὁ ἴδιος γκρέμισες μὲ μιὰ εἰλικρινῆ σου μετάνοια. Ἐφόσον ἄρχισες νὰ ζεῖς τὴν χριστιανικὴ ζωὴ, γιατί ἐπιστρέφεις ξανά στὶς ἁμαρτωλὲς κοσμικὲς συνήθειες;

Γιατί αὐτὲς οἱ ὑποχωρήσεις; Γιατί αὐτὴ ἡ ἀσυνέπεια; Βέβαια ὡς ἄνθρωποι ἔχουμε ἀδυναμίες. Ὅμως δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Πρόκειται γιὰ τὴ συνειδητὴ ἐγκατάληψη τῆς χριστιανικῆς ζωῆς καὶ τὴν ἐπιστροφή στὶς ἁμαρτωλὲς συνήθειες.

B. Ο ΔΕΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε τὸν ἀπόστολο Παῦλο νὰ ἀνήκει ὀλοκληρωτικὰ στὸν Χριστό; Ὁ δεσμὸς τῆς ἀγάπης! Ἐνιωθε στενὰ ἐνωμένο τὸν ἑαυτό του μὲ

τὸν Κύριο. Ὁ Χριστὸς τὸν εἶχε ἀγαπήσει τόσο πολὺ ὥστε καὶ τὸν ἑαυτό Του θυσιάσε «**ὑπὲρ αὐτοῦ**»! Καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος μὲ τὴ σειρά του εἶχε τόσο πολὺ ἀγαπήσει τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ του, ὥστε νὰ λέει αὐτὸν τὸν καταπληκτικὸ λόγο: «**Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός**»! Μὲ τοὺς πανίσχυρους δεσμοὺς τῆς μεγάλης καὶ ἀμοιβαίας ἀγάπης ἔδωσε ὁ Ἀπόστολος τὸν ἑαυτό του μὲ τὸν Χριστὸ καὶ κανεὶς πιά ποτὲ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν χωρίσει ἀπὸ Αὐτόν.

Θέλεις, νὰ μὴν κάνεις ὑπαναχωρήσεις; Θέλεις νὰ μείνεις σταθερὸς στὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ; Ὑπάρχει ἓνας τρόπος ἀποτελεσματικὸς: Νὰ σκέπτεσαι ὅτι εἶσαι δεσμευμένος μὲ τὸν Χριστό. Μὲ τὸν ἀκατάλυτο δεσμὸ τῆς ἀγάπης Του. Μὴ λησμονεῖς ποτὲ πῶς ὁ Χριστὸς σὲ ἀγάπησε πάρα πολὺ. Ἀγάπησε ὑπερβολικὰ τὴν ψυχὴ σου, ἀφοῦ τὴν ἐξαγόρασε μὲ τὸ τίμιον αἷμα Του.

Νιώθοντας ὅτι εἶσαι συνδεδεμένος μὲ τὸν Χριστό, ὅτι ἀνάμεσα σ' Αὐτόν καὶ σὲ σένα ὑπάρχει ὁ ἅγιος δεσμὸς τῆς ἀγάπης, εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ Τὸν ἀποχωρισθεῖς, νὰ Τὸν ἐγκαταλείψεις. Καμιά δυσκολία καὶ κανένας πειρασμὸς δὲν μπορεῖ νὰ καταλύσει τὴν μυστικὴ ἔνωση τῆς ψυχῆς σου μὲ τὸν Χριστό. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐνιωθε καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος καὶ γεμάτος καύχηση καὶ χαρὰ ἔγραφε στοὺς Χριστιανούς τῆς Ρώμης: «**Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμὸς ἢ λιμὸς ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;... πέπεισμαι ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωὴ... δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ...**» (Ρωμ. ν' 35-39).

Ὁ ἀγώνας μεταξὺ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Σατανᾶ συνεχίζεται καὶ στὴν ἐποχὴ μας σὲ ὅλη του τὴν ἔνταση. Τὰ δυὸ στρατόπεδα συγκρούονται καθημερινά. Στὶς κρίσιμες στιγμὲς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μένει κανεὶς οὐδέτερος ἢ τὸ ἀκόμα χειρότερο, ν' ἀλλάζει παρατάξεις. Χρειάζεται μιὰ ὀριστικὴ τοποθέτηση. Ἐφόσον δώσαμε ὑπόσχεση ὅτι θὰ ἀνῆκουμε στὸ στρατόπεδο τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἐπιτρέπονται ὑπαναχωρήσεις. Ἐφόσον παραδώσαμε τὴν καρδιά μας στὸν Χριστό, δὲν μποροῦμε νὰ τὴν ξαναπάρουμε πίσω. Νὰ χάσουμε τὸν πιὸ πολῦτιμό μας θησαυρό.

«Τέκνον Τιμόθεε, παρηκολούθηκάς μου τῇ διδασκαλίᾳ, τῇ ἀγωγῇ, τῇ προθέσει, τῇ πίστει, τῇ μακροθυμίᾳ, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ὑπομονῇ, τοῖς διωγμοῖς, τοῖς παθήμασιν, οἷά μοι ἐγένοντο ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐν Ἰκονίῳ, ἐν Λύστροις· οἷους διωγμούς ὑπήνεγκα καὶ ἐκ πάντων με ἐρρύσατο ὁ Κύριος. Καὶ πάντες δὲ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ δι-

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Α΄ ΛΟΥΚΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Β΄ Τιμ. γ΄ 10-15

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ ε΄ 1-11

ωχθήσονται· πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι. Σὺ

δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες, καὶ ὅτι ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερά γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσει εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν».

ΑΚΛΟΝΗΤΟΙ ΣΤΟ ΔΙΩΓΜΟ

«Πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται.»

Οἱ Χριστιανοὶ στὰ λιοντάρια! Μὲ τὸ σύνθημα αὐτὸ ξεσποῦσαν οἱ φοβεροὶ διωγμοὶ ἐναντίον τῶν πρώτων Χριστιανῶν. Ἀπὸ τὸ Κολοσσαῖο ἀμφιθέατρο τῆς Ρώμης, ὅπου ἔριχναν τοὺς Χριστιανούς στὰ πεινασμένα θηρία, οἱ διωγμοὶ ἀπλώνονταν σὲ ὁλόκληρη τὴν ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία. Οἱ πιστοὶ τοῦ Ἑσταυρωμένου Χριστοῦ ἔβαφαν μὲ τὸ αἷμα τους τὰ ἀμφιθέατρα, τὰ δικαστήρια, τὶς ἀγορές, τοὺς δρόμους. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος θυμᾶται κι αὐτὸς τοὺς διωγμοὺς του καὶ γράφει στὸν Τιμόθεο: Τί φοβεροὺς διωγμοὺς ὑπέφερα καὶ ὅμως ἀπὸ ὅλους μὲ γλύτωσε ὁ Κύριος! Καὶ κατόπιν καταλήγει σ' ἓνα συγκλονιστικὸ συμπέρασμα: **«Καὶ πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν διωχθήσονται!»** Ἡ ὁμολογία αὐτὴ τοῦ θεοῦ Ἀποστόλου ἰσχύει ἄραγε καὶ γιὰ τοὺς σημερινούς Χριστιανούς; Διώκονται καὶ σήμερα οἱ Χριστιανοί;

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ

Δὲν σταμάτησαν οἱ διωγμοὶ τῶν Χριστιανῶν οὔτε στιγμῇ. Πότε στὴν πατρίδα μας, πότε σ' ἄλλες χώρες τῆς Ανατολῆς, χύθηκε ἄφθονο τὸ χριστιανικὸ αἷμα. Στὶς μέρες μας ὁ διωγμὸς τῶν Χριστιανῶν εἶχε ἀπλωθεῖ στὴν Κίνα, στὴν Ἀλβανία, ποὺ τόσοι ἀδελφοί μας Ἕλληνες δοκιμάσθηκαν, στὴ Ρωσία κλπ. Στὶς χώρες αὐτὲς εἶχε ξεσπάσει ἓνας ἀμείλικτος ἀντιχριστιανικὸς πόλεμος, ποὺ συνεχίσθηκε χωρὶς ἀνάπαυλα μὲ μεγαλύτερη καὶ σατανικότερη ὁρμή. Οἱ Χριστιανοὶ ἀδελφοί μας στὶς περιοχὲς αὐτὲς ἔγραψαν μὲ τὸ αἷμα τους τὴ σύγχρονη ἱστορία τῆς πίστεως.

Καὶ ὄχι μόνο ἐκεῖ. Οἱ Χριστιανοὶ διώκονται παντοῦ. Δὲν ρίχνονται βέβαια στὶς φυλακὲς καὶ στὰ θηρία, ὅπως τὴν ἀρχαία ἐποχὴ. Γνωρίζουν ὅμως ἓνα καθημερινὸ καὶ ἀσταμάτητο μαρτύριο χλευασμοῦ, περιφρονησεως καὶ ἀντιδράσεως. Καὶ αὐτὸς εἶναι σχεδὸν ὁ κανόνας καὶ γιὰ τὴν δική μας κοινωνία.

Ποῦ θὰ ἐμφανισθεῖ ἓνας ἀληθινὸς Χριστιανός; Στὸ κατάστημα, στὸ σχολεῖο, στὸ ἐργοστάσιο, στὸν στρατό, στὸ σπίτι; Δὲν ἀποκλείεται νὰ συνασπιστοῦν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐναντίον του. Καὶ θὰ ἀρχίσει ὁ πόλεμος. Θὰ ἀρχίσουν οἱ εἰρωνεῖτες, τὰ πικρόχολα σχόλια, ἡ φανερὴ ἢ ἡ κρυφὴ ἀντίδραση. Ἀκόμα καὶ γονεῖς δὲν ἀποκλείεται ἀπὸ ἄγνοια νὰ ἀντιδράσουν στὴν χριστιανικὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν τους. Γιατὶ ἡ εὐσεβεία, ἡ ἀγνότης, ἡ δικαιοσύνη, θεωροῦνται σήμερα ἀπὸ μερικοὺς ἀναχρονισμὸς καὶ ἀνοησία.

Ἄλλοι τοὺς Χριστιανούς τοὺς φοβοῦνται, γιατί στέκονται ἐμπόδιο στὰ ἄνομα ἔργα τους.

Αὐτὸς εἶναι ὁ κλῆρος τῶν Χριστιανῶν: ὁ παντοτινὸς διωγμὸς. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὸ σημερινὸ ἀνάγνωσμα τὸ τόνισε: **«πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται.»**

ΚΑΜΙΑ ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ

Ὁ δέσμιος ὅμως Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ δὲν ἀρκεῖται μόνο στὴν διαπίστωση αὐτῇ. Προχωρεῖ σὲ μιὰ ὑπέροχη προτροπὴ πρὸς τὸν Τιμόθεο. Τοῦ λέει: **«Σὺ μένε, ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης».** Στάσου, παιδί μου, ἀκλόνητος καὶ σταθερὸς σὲ ὅσα ἔμαθες καὶ βεβαιώθηκαν, ὅτι εἶναι ἀληθινὰ ἀπὸ τὴν προσωπική σου πείρα. Μέσα σ' ἓνα κόσμο, ποὺ οἱ ἄνθρωποι θὰ εἶναι **«πλανῶντες καὶ πλανώμενοι»**, σὺ κράτησε γερὰ τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Μὴ λησμονεῖς ποιὸς σὲ δίδαξε τὴν ἀλήθεια αὐτὴ (ἐδῶ ὁ Ἀπόστολος ἐννοεῖ τὸν ἑαυτό του) καὶ ὅτι ἔχεις γιὰ ἀλάνθαστο ὁδηγὸ **«τὰ ἱερά γράμματα»**, τὴν Ἁγία Γραφή.

Μέσα σ' ἓνα κόσμο, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ διώκει καὶ νὰ χλευάζει τὴν πίστη καὶ τοὺς Χριστιανούς, ἡ προτροπὴ τοῦ θεοῦ Ἀποστόλου παίρνει ξεχωριστὴ σημασία καὶ γιὰ τοὺς σημερινούς πιστούς: **«Σὺ μένε, ἐν οἷς ἔμαθες».** Τὸ ὠραιότερο χαρακτηριστικὸ τοῦ πιστοῦ εἶναι νὰ μένει σταθερὸς καὶ ἀκλόνητος στὶς ἀρχές του, μέσα στοὺς σεισμοὺς τῶν χλευασμῶν καὶ τῶν διωγμῶν. Νὰ μὴ τὸν παρασύρει τὸ ρεῦμα τοῦ κακοῦ. Νὰ μὴ τοῦ σβήνει τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας ὁ ἄνεμος τῆς ψευτιᾶς. Νὰ μὴ υποχωρεῖ οὔτε μιὰ σπιθαμῇ, ἐγκαταλείποντας τὶς θέσεις τῆς τιμιότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης. Γιατὶ μόνον ἔτσι ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ ἐπικρατήσῃ στὴν κοινωνία ἡ ἀγνή, ἡ χριστιανικὴ ζωὴ. Γι' αὐτὸ, ὅσοι ἔχουν τὴν τιμὴ νὰ διώκονται γιὰ τὶς χριστιανικὲς τους ἀρχές, πρέπει νὰ νιώθουν καὶ ἰδιαίτερη τὴν ὑποχρέωση νὰ ἀγωνίζονται μὲ κάθε τρόπο γιὰ νὰ τὶς κρατοῦν ψηλά.

Σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς μακαρισμούς του ὁ Κύριος λέει: **«Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»** (Ματθ. ε' 10). Ὅσοι γνώρισαν καὶ γνωρίζουν τὸν διωγμὸ καὶ τὴν περιφρόνηση, γιατί θέλουν νὰ ζοῦν τὴν ζωὴ τοῦ Θεοῦ εἶναι μακάριοι. Οἱ πληγές, τὰ αἵματα, τὰ δόντια τῶν θηρίων, οἱ χλευασμοὶ θὰ γίνουν μαργαριτάρια, ποὺ θὰ στολίσουν τὸ ἄφθαρτο στεφάνι τῆς δόξας τους στὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μὲ αἰσιοδοξία τὴν ζωὴν

13 ἐτῶν. Συμπαθητικὴ μορφή. Βλέμμα ὠραῖο, φωτεινό. Καθάρια ψυχὴ ποὺ κάνει τὸ πρόσωπο νὰ ἀκτινοβολεῖ. Ἄπαλό τὸ χαμόγελο ἀνθίζει στὸ τρυφερό προσωπάκι του. Ἡ ἀναπηρία του δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ βλέπει μὲ αἰσιοδοξία τὴν ζωὴν. Ἀποφασισμένος νὰ ἀγωνιστεῖ, νὰ παλαίψει, νὰ νικήσει.

«Εἶμαι στὴ δευτέρα Γυμνασίου. Θέλω νὰ γίνω δημοσιογράφος. Τὸ πάθος μου εἶναι οἱ πληροφορίες καὶ ἡ ἐπικοινωνία», λέει ὁ Δημήτρης.

Μένει μὲ τοὺς γονεῖς του καὶ τὸν ἀδελφὸ του 9 ἐτῶν. Γνωρίζει πὼς ἐδῶ καὶ τρία χρόνια πάσχει ἀπὸ μυασθένεια. Μιὰ ἀρρώστια ποὺ τὸν ἔχει καθλωσει στὸ ἀναπηρικὸ καροτσάκι. Τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ κάνει ἐντύπωση, ὅταν τὸν πρωτοσυναντᾶς, εἶναι ἡ μεγάλη ἐπιδεξιότητα μὲ τὴν ὁποία χειρίζεται τὸ καροτσάκι. Τὸ δεύτερο εἶναι ἡ ψυχικὴ του δύναμη, ἡ ἡρεμία, ἡ γαλήνη ποὺ εἶναι ἀπλωμένη στὸ πρόσωπό του καὶ σὲ ὅλη τὴ συμπεριφορὰ του. Τὸ θάρρος δὲν τὸν ἔχει ἀφήσει οὔτε στιγμή. Ἐλπίζει πάντα ὅτι ὁ Θεὸς θὰ βοηθήσει νὰ βρεθεῖ κάποιο φάρμακο γιὰ τὴ θεραπεία του.

Μπράβο, μικρὲ Δημήτρη, ποὺ ἀπὸ τόσο μικρὸς μπῆκες σὲ μεγάλην περιπέτεια ποὺ ὅμως τὴν ἀντιμετωπίζεις τόσο ὠραῖα. Ἐνα τέτοιο γενναῖο παράδειγμα βάζει ὅλους μας σὲ σοβαρὸς σκέψεις. Μᾶς προβληματίζει. Μᾶς δίνει ἕνα δυνατὸ μάθημα, πὼς κι ἐμεῖς νὰ ἀντιμετωπίζουμε τὴν ζωὴν καὶ τὶς δυσκολίες της. Καὶ προπαντὸς ὅτι οἱ δυσκολίες δὲν εἶναι γιὰ νὰ μᾶς νικοῦν. Εἶναι γιὰ νὰ μᾶς δυναμώσουν, νὰ μᾶς ἰσχυροποιοῦν.

Μᾶς συνέβη μιὰ ἀναπάντητη θλίψη, μιὰ ἀρρώστια, ἕνα ἀτύχημα, μιὰ ἀποτυχία. Βρεθήκαμε, χωρὶς λόγο, μὲ τὴν ρετινιὰ τῆς διαβολῆς, τῆς συκοφαντίας καὶ μάλιστα ἀπὸ

πρόσωπα μέχρι χθὲς φιλικὰ. Χάσαμε τὴν δουλειά μας. Ἐνα ἀγαπητὸ μας πρόσωπο, στὸ ὁποῖο στηρίζαμε τόσες ἐλπίδες, ξαφνικὰ ἔφυγε ἀπὸ κοντὰ μας. Πὼς θὰ τὰ ἀντιμετωπίσουμε; Χρειάζεται ψυχραιμία. Μὴ δραματοποιοῦμε τὰ γεγονότα. Μὴν ἀφήνουμε ἀχαλίνωτη τὴν φαντασία μας νὰ τὰ τραγουχοποιεῖ. Μὴ τοὺς δίνουμε διαστάσεις ποὺ δὲν ἔχουν. Καὶ προπαντὸς μὴ τὰ βλέπουμε μὲ τὸ κοντόθωρο μάτι τῆς ὀλιγοπιστίας, ἀλλὰ μὲ τὸ φωτεινὸ βλέμμα τῆς πίστεως. Αὐτὸ δημιουργεῖ νηφαλιότητα στὴν σκέψη μας, ἡρεμία στὴν ψυχὴ μας, ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιὰ σωστὴ ἀντιμετώπιση.

Χάσαμε μιὰ μάχη; Δὲν σημαίνει πὼς χάσαμε τὸν πόλεμο. Ὁ καλὸς στρατηγὸς ἀνασυντάσσει τὶς δυνάμεις του καὶ ἐπιτίθεται ξανά. Συνεχίζει τὸν ἀγώνα. Τίποτα δὲν χάνεται, ἂν δὲν χαθεῖ τὸ θάρρος, ἡ πίστη, ἡ ἐλπίδα. Ἄν ὅμως καθοῦν αὐτὰ τότε χάθηκε τὸ πᾶν. Χάνεται τὸ πᾶν μόνον ὅταν χαθεῖ μέσα στὴν ψυχὴ. Μὴν τὸ ξεχνᾶμε: Ὅταν κλείνει ἕνας δρόμος, ὁ Θεὸς μᾶς ἀνοίγει κάποιον ἄλλο. Μόνο θέλει γενναία καρδιά, ἄγρυπνη σκέψη, ἀνοικτὸ βλέμμα γιὰ νὰ τὸν βαδίσουμε. Καὶ τότε δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς θὰ νικήσουμε. Γιατὶ ὁ ἀγωνιστὴς εἶναι καὶ νικητὴς. Ἐνα μῆνυμα ἀπὸ τὸ ἀναπηρικὸ καροτσάκι.

Τὸ τεστ τῆς εἰρήνης

1. Πιστεύετε ὅτι ἕνα χαμόγελο εἶναι πιὸ δυνατὸ ἀπὸ ἕνα ἄρμα;
2. Μπορεῖτε νὰ κοιτάξετε ὅποιονδήποτε ἄνθρωπο μὲ λίγη ἔστω ἀγάπη;
3. Προτιμᾶτε νὰ χρησιμοποιεῖτε τὴν ἐμπιστοσύνη περισσότερο ἀπὸ τὴν καχυποψία;
4. Κάνετε ἐσεῖς τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ μιὰ συμφιλίωση;
5. Μπορεῖτε νὰ χαίρεσθε ἀληθινὰ στὴν χαρὰ τῶν ἄλλων;
6. Ὅταν ἡ ἀδικία χτυπάει τοὺς ἄλλους ἐπαναστατεῖτε σὰν νὰ εἶχε χτυπήσει ἐσᾶς;
7. Ὁ «ἐμπεσὼν εἰς τοὺς ληστὰς» εἶναι ἕνας ἀδελφὸς ποὺ ὁ Θεὸς ἔβαλε στὸν δρόμο σας;
8. Ἡ ὁποιαδήποτε βοήθεια ποὺ προσφέρετε ἔχει καὶ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν καρδιά σας;
9. Μπορεῖτε νὰ ἀκοῦτε τὸν ἐνοχλητικὸ ἐπισκέπτη, χωρὶς νὰ χάνετε τὴν ψυχραιμία σας;
10. Μπορεῖτε νὰ δέχεσθε μιὰ κριτικὴ καὶ νὰ τὴν ἀξιοποιεῖτε, χωρὶς νὰ ἀντιδράτε;
11. Πιστεύετε πὼς εἶναι δυνατὴ ἡ ἐπικράτηση τῆς εἰρήνης;

Ἀθροῖστε τὰ ναὶ σας. Ἄν συγκεντρώνετε 10 εἴσατε ἕνα πρωτεργάτης τῆς εἰρήνης. Ἄν ἔχετε 7 πρέπει νὰ κάνετε μιὰ ἀναθεώρηση τοῦ χαρακτήρα σας. Ἀπὸ 3 καὶ κάτω... προσευχηθεῖτε.

ΖΩΗ

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ΖΩΗ»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ΖΩΗ» Σ.Α., Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

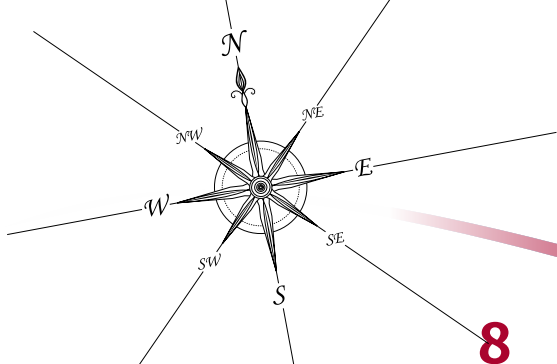
ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἱπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

Σ' ΟΛΑ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΣ

Ο Γεννάδιος δὲν ὑπῆρξε μόνο ὁ Σχολάρχης τοῦ πρώτου Γυμνασίου τῶν Ἀθηνῶν, βοήθησε πολὺ καὶ στὸ κτίσιμο τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, στὸ ὁποῖο διορίστηκε πρῶτος καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας τῆς Φιλολογίας.

Ἀλλὰ πάλι τότε ἔλαμψε ἡ βαθιὰ του ταπεινοφροσύνη. «Ἄν, εἶπε, εἰσπηδήσωμεν ὅλοι εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, τίς θέλει μείνει εἰς τὰ κατώτερα σχολεῖα τῶν ὁ καταρτισμὸς εἶναι οὐχ ἥττον σπουδαῖος; Οὐαὶ τῇ οἰκοδομῇ, ἥτις στερεῶς μὲν στεγάζεται, σαθρῶς δὲ θεμελιούται.» Ἐτσι ἄφησε τίς πανεπιστημιακὲς ἔδρες στοὺς μαθητὲς του καὶ αὐτὸς συνέχισε τὴ διδασκαλία του στὸ Γυμνάσιο. Μὲ λίγες ἀπέριτες λέξεις σημειώνει τὸ γεγονὸς αὐτὸ στὸ αὐτοβιογραφικὸ του σημείωμα: «Παρητήθην, γράφει, καὶ ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καθηγεσίας, διὰ νὰ ἀφιερῶσω ὅλον μου τὸν καιρὸν εἰς τὸ Γυμνάσιον...».

Τὸ ἀντίθετο ὅμως συνέβη ὅταν προσκλήθηκε νὰ διδάξει στὴ Ριζάρειο Σχολή. Δέχθηκε ἀμέσως τὸν διορισμὸ, διότι πίστευε ὅτι ἡ ἀνόρθωση τοῦ Γένους θὰ πραγματοποιεῖται, ὅταν πρῶτα ἀπ' ὅλα ξεπηδοῦσαν μέσα ἀπὸ τὸ λαὸ θερμοὶ κληρικοὶ καὶ ζηλωτὲς διδάσκαλοι. Χρόνια δίδαξε τοὺς μέλλοντες ἱερεῖς τοῦ νέου μας κράτους.

Δὲν ἦταν ὅμως ἀρκετὸ γιὰ τὸν Γεννάδιο νὰ διδάσκει τὴν ἑλληνικὴ νεότητα ἀπὸ τὴν ἔδρα. Ἐγραφε καὶ ὁ ἴδιος βιβλία χρήσιμα γιὰ τοὺς μαθητὲς του καὶ γιὰ τὸν φωτισμὸ τοῦ Γένους. Ἀπὸ τὰ ἔργα του ἄλλα εἶναι πρωτότυπα καὶ ἄλλα μεταφράσεις. Ἀνάμεσά τους ὑπάρχουν καθαρῶς θεολογικὰ ἔργα, ὅπως εἶναι ἡ ἱερὰ Ἱστορία καὶ ἡ Κατήχησις, διάφορες ἐργασίες πάνω σὲ κλασικὰ ἑλληνικὰ κείμενα καὶ ἔργα ἱστορικά.

Ἄλλ' ὁ ἀκούραστος Γεννάδιος δὲν περιοριζόταν μόνο νὰ γράφει βιβλία. Παρότρυνε κι ἄλλους νὰ τυπώνουν τὰ ἔργα τῶν μεγάλων ὁδηγῶν τοῦ Γένους γιὰ τὸ καλὸ τοῦ λαοῦ: «Ἡ Κυβέρνησις, ἔγραφε στὸ Ζωσιμᾶ, συνέστησε Θεολογικὴν Σχολὴν εἰς τὸ νεοσύστατον Πανεπιστήμιον, διὰ νὰ σπουδάζωσιν οἱ νέοι, οἱ ὁποῖοι προπαρασκευάζονται νὰ γίνουν καθηγηταὶ ἢ ἱερεῖς. Ἀλλὰ αὐτοὶ χρειάζονται νὰ ἐξασκῶνται εἰς τὴν ρητορικὴν τοῦ ἄμβωνος μὲ τὴν μελέτην καταλλήλων βιβλίων. Ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ εἰς τὰς ἐκκλησίας εἶναι ὠφελιμότερον νὰ ἀναγινώσκωνται λόγοι συντεταγμένοι ἐπίτηδες. Τοιοῦτοι λόγοι εἶναι οἱ τοῦ μακαρίτου Θεοτόκου, οἱ τοῦ Μηνιάτου, οἱ τοῦ Κωνσταντίνου Οἰκονόμου, οἱ τοῦ Χρυσοστόμου, ὅσοι μετεφράσθησαν εἰς τὴν ἀπλὴν γλῶσσαν καὶ ἄλλοι. Ἡ εἰς ἓν σῶμα ἐκτύπωσις τούτων ἡδύνατο νὰ χρησιμεύει ὡς βιβλιοθήκη εἰς τοὺς ἱεροκήρυκας, εἰς τοὺς ἱερεῖς τῶν κατὰ πόλεις ἢ χωρία ἐκκλησιῶν, εἰς τοὺς διδασκάλους καὶ εἰς τοὺς λαϊκοὺς.

»Λαμβάνω τὴν τόλμην νὰ κάμω τὴν πρότασιν τοῦ θεαρέστου καὶ σωτηριωδεστάτου τούτου εὐεργετήματος πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὰ γνήσια τέκνα αὐτῆς, τὴν Ζωσιμαίαν Ἀδελφότητα, ἐκ τῆς ὁποίας ἡ θεία πρόνοια συντηρεῖ εἰσέτι σέ, τὸ καύχημα καὶ ἐγκαλλώπισμα τῆς Ἠπείρου καὶ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος... Γνωρίζω ὅσα οἱ Ζωσιμᾶδες εὐηργέτησαν αὐτὴν, καὶ ἡ ἡπειρωτικὴ μου καρδιά μοῦ λέγει ὅτι θὰ εἰσακουσθεῖ ἡ ὑπὲρ ψυχικῆς ὠφελείας πρότασίς μου εἰς τὸν φιλογενέστατον Ζωσιμᾶν. Ὑγίαινε, καύχημα τῆς Ἑλλάδος καὶ κραταιοῦ πρὸς εὐεργεσίαν αὐτῆς.

Γεώργιος Γεννάδιος

Γυμνασιάρχης τοῦ ἐν Ἀθήναις Γυμνασίου,

Ἐφορος τῆς Δημοσίας Βιβλιοθήκης, καὶ τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας εἰς τὸ Ὅθωνιον Πανεπιστήμιον.»

Ὁ Ζωσιμᾶς συγκινεῖται ἀπὸ τὴν εὐγενῆ πρότασιν τοῦ Γενναδίου καὶ τυπώνει τότε τὰ Κυριακοδρόμια, ποὺ βοήθησαν καὶ βοηθοῦν πολλοὺς νεαροὺς σπουδαστὲς καὶ μεγάλους.

Ἀλλὰ ὁ Γεννάδιος δὲν ἀρκέστηκε σ' αὐτά. Ὅπως κάθε γνήσιος ἀγωνιστής, ἔτσι καὶ αὐτὸς ἤθελε νὰ θεμελιώσῃ τοὺς κόπους του γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἐκπαίδευση πάνω στὴν ἀσάλευτη πέτρα: στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Ὁ θερμὸς του αὐτὸς ζῆλος γιὰ τὴν Ἐκκλησία, ποὺ εἶναι ὁ «φύλαξ ἄγγελος» τῆς κοινωνίας, τὸν ἔκανε νὰ συντάξῃ ἓνα θαυμάσιο ὑπόμνημα, στὸ ὁποῖο πρότεινε τὴν ἴδρυση ἰδιαίτερου ναοῦ γιὰ τὰ Πανδιδακτήρια. Πρέπει, ἔγραφε σ' αὐτὸ, τὰ δύο ἀνώτερα παιδευτήρια, τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὸ Γυμνάσιον, νὰ μπορέσουν νὰ κτίσουν μιὰ δική τους ἐκκλησία. Σ' αὐτὴ θὰ ἦταν εὐκόλο νὰ ὑπάρχει ἀπόλυτη τάξη καὶ σεμνοπρέπεια στὶς ἱερὲς ἀκολουθίες καὶ συγχρόνως τακτικὸ κήρυγμα. Αὐτὰ «ἐξάπαντος θὰ ἐνσταλάξουν καὶ θὰ ριζώσουν εἰς τὰς ψυχὰς τῆς νεολαίας τὸ αἶσθημα τῆς εὐσεβείας καὶ θὰ τοὺς ἀναδείξουν ἐναρέτους ἀνθρώπους».

Ἐτσι πρῶτος ὁ Γεννάδιος ἔριξε τὴν ὡραία ἰδέα ἰδιαίτερου Πανεπιστημιακοῦ Ναοῦ, ποὺ καρποφόρησε ὅταν ἀργότερα ἡ Καπνικαρέα ἀφιερώθηκε στὸ σκοπὸ αὐτό.

Ἀπὸ τὸν ἴδιο ἱερὸ ζῆλον γιὰ τὴν πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἀνύψωση τῆς πατρίδας παρακινούμενος ὁ Γεννάδιος ἔγινε καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς κυριότερους παράγοντες τῆς ἀνοικοδομήσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ καὶ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Πάνω στὸ οἰκόπεδο, ποὺ δώρισε ὁ Γεννάδιος ἔχει κτισθεῖ ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ. Ἀλλὰ ὁ Γεννάδιος δὲν ὑπῆρξε μόνο πρωτοπόρος σὲ ὅλα σχεδὸν τὰ πνευματικὰ ἔργα τῆς ἐποχῆς του. Ἦταν πρωτοπόρος καὶ στὰ ἔργα τῆς ἀγάπης.

«ΤΑΛΙΜΠΑΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»!

Τὰ γεγονότα πού συμβαίνουν τόν τελευταῖο καιρό, μέ πιδ πρόσφατο τίς δηλώσεις τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς, δέν εἶναι μόνο σημερινά. Γ' αὐτό καί δέν μᾶς ξαφνιάζουν. Οὔτε πρέπει νά τὰ δοῦμε μέσα ἀπό τὸ πρίσμα μιᾶς ἀπλῆς ἀντιπαράθεσης ἀνάμεσα στοῦ Κράτος καί τὴν Ἐκκλησία. Τί εἶπε ὁ κ. Βούτσος; «*Ἡ ἔποχή μας δέν μπορεῖ νά εἶναι βαθύτατα συντηρητική οὔτε ἡ Ἑλλάδα, ἡ μεταμνημονιακή... νά εἶναι τοῦ "Πατρίς, Θρησκεία, οἰκογένεια"*». Καί μολονότι, πρόσθεσε ὁ ἴδιος, «*στην Ἑλλάδα ἡ Ὀρθοδοξία ἀφορᾷ τὸ 90% τοῦ πληθυσμοῦ. Εἴμαστε σύγχρονο κράτος. Δέν εἴμαστε... Ταλιμπάν τῆς Ὀρθοδοξίας*». Εἶναι πλέον φανερό, πῶς βρισκόμαστε μπροστά σὲ μιὰ πολεμική ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Χριστιανισμοῦ γενικότερα. Γνωστοὶ ἀρνητές τῆς πίστεως ἢ καμουφλαρισμένοι ἄθεοι, ἔχουν ἀποδουθεῖ σὲ μιὰ παραπληροφόρηση τῆς ἱστορικής ἀλήθειας, τῶν πνευματικῶν καί ἠθικῶν ἀξιών. Σὲ τελευταία ἀνάλυση πρόκειται γιὰ μιὰ διαρκῆ πάλιν ἀνάμεσα σὲ δύο κόσμους. Στὸν κόσμο τῆς πνευματικῆς ἀλλοτριώσεως πού ἐπιδιώκει τὴν ἀθρησκοποίηση ἢ μάλλον τὴν ἀποχριστιανοποίηση τῆς κοινωνίας καί στὸν κόσμο τῆς ἐλευθερίας, «**ἢ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσε**» (Γαλ. ε' 1). Γ' αὐτό καί δέν εἶναι σὲ θέση νά ἀντιληφθοῦν, πῶς ἡ Ἐκκλησία δέν μπορεῖ νά μὴν ἔχει κύριο λόγο, ὅταν βλέπει τὴ νεολαία ἐγκαταλελειμμένη, τὰ ἰδανικά πού κράτησαν ὄρθιο αὐτὸν τὸν τόπο νά περιφρονοῦνται, τὴν ἀρετὴ νά κλυδάζεται, τὸ γάμο νά εὐτελίζεται, τίς ἐλεύθερες συμβιώσεις καί τοὺς ὀμοφυλόφιλους νά νομιμοποιοῦνται, τὴν πίστη νά περιθωριοποιεῖται.

ΓΙΑΤΙ ΤΟΥΣ ΕΝΟΧΛΕΙ Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ;

Φθάσαμε στοῦ σημείου μιὰ ἀσήμαντη μειοψηφία ἀντιορθοδόξων, πού ἀγκυλωμένοι σὲ προκαταλήψεις μιᾶς διεθνῶς χρεοκοπημένης ἀριστερῆς κουλτούρας, νά θέλουν νά μᾶς ἐπιβάλλουν, σὲ ἀντίθεση μέ τὴ δεδλωμένη βούληση τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἕνα πλήρως ἀφελπισμένο κράτος. Σὲ πρώτη φάση ἐπιχειροῦν νά ἀφαιρέσουν τὸ στοιχεῖο τῆς Ὀρθοδοξίας ἀπὸ παντοῦ. Χθὲς ἀπὸ τίς ταυτότητες καί τὰ σχολεῖα, τὴν ὀρκωμοσία στὴ Βουλή, τὸν χωρισμὸ Κράτους καί Ἐκκλησίας, τὴν ἀναθεώρηση τοῦ Συντάγματος... Ψυχροὶ ὄπαδοὶ τοῦ ἄθεου λαϊκισμοῦ ἀγνοοῦν, πῶς ἡ ἔννοια τῆς ἑλληνορθόδοξου παραδόσεως, δέν εἶναι μόνο δεσμευτική, εἶναι ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου γιὰ τὸ ἔθνος. Καί ὅπως ἔγραφε ὁ σοφὸς καθηγητῆς τῆς νομικῆς Ἀλέξανδρος Τσιριντάνης: «*Σὲ ἄλλους λαοὺς μποροῦν νά ξεφτοῦν τὰ ἱερά καί τὰ ὅσια καί ὅμως οἱ λαοὶ αὐτοὶ νά ἐξακολουθοῦν νά ζοῦν, ἕως πότε... τὸ μέλλον θα δείξει. Ἐμεῖς ὅμως δέν μποροῦμε οὔτε στιγμή νά ἀφήσουμε τὰ ἱερά καί τὰ ὅσια χωρὶς ἡ στιγμή αὐτὴ νά εἶναι στιγμή ἀσφυξίας...*». Καί ἀσφυξία ἀποτελεῖ νά ἐπιβάλλουν στοὺς Ἕλληνες νά συντρίψουν παραδόσεις, θεσμούς, ἀξίες ἠθικές, πνευματικές, πολιτιστικές, τὸν πλοῦτο τῆς Ὀρθόδοξης πίστεως μας. Ἐμεῖς σήμερα, στὴν παρακμὴ τοῦ θάρρους, ἰδιαίτερα αἰσθητῆς στὶς τάξεις τῶν ἰθυόντων, ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὰ φωτεινὰ παραδείγματα τῶν ἡρώων μας, τοῦ 1821, τοῦ 1940... πού δείχνουν τὸ δρόμο στοὺς λαοὺς πού δέν θέλουν νά σβήσουν, ἀλλὰ νά μεγαλοουργήσουν. Στους ἥρωες πού πίστευαν στὶς ἀξίες καί μάχονταν μέ λάβαρο τὸ τρίπτυχο «Πατρίς, Θρησκεία, Οἰκογένεια».

ΣΤΑΣΙΜΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

Θὰ θελήσουμε ἐπιτέλους νά καταλάβουμε, πῶς τὸ κρισιμότερο πρόβλημα πού ἀντιμετωπίζει σήμερα ἡ χώρα μας, δέν εἶναι μόνο τὸ οικονομικό. Εἶναι τὸ πρόβλημα τῆς Παιδείας ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐξαρτᾶται, περισσότερο ἄμεσα ἀπὸ ὅσο φαντάζονται οἱ κάθε λογῆς ἀνευθυνολογῆτες πολιτικοί, τὸ μέλλον αὐτοῦ τοῦ τόπου. Τὰ γεγονότα δέν τοὺς προβληματίζουν; «*Τὰ ἑλληνικὰ πανεπιστήμια "πληρώνουν" τίς κρατικές ἀδυναμίες καί πολιτικές. Κανένα πανεπιστήμιο τῆς χώρας δέν συγκαταλέγεται στὰ κορυφαία 400 τοῦ κόσμου, παρότι ἡ ἀπήχηση τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἔργου τῶν ἑλλήνων πανεπιστημιακῶν εἶναι σημαντική... Εἰδικότερα, στὴ διεθνή κατάταξη QS World University Rankings 2018 στὴν ὁποία κατατάσσονται τὰ 959 κορυφαία πανεπιστήμια διεθνῶς, γιὰ δευτέρη συνεχόμενη χρονιὰ κανένα ἑλληνικὸ ΑΕΙ δέν καταφέρνει νά βελτιώσει τὴ θέση του. Μάλιστα τὰ ἑλληνικὰ πανεπιστήμια εἶτε μένουν στάσιμα ἢ ὑποχωροῦν στὴν κατάταξη... Μελανὸ σημεῖο εἶναι ὅτι τὰ ΑΕΙ στὴν Ἑλλάδα σημειώνουν πτώση στοὺς δείκτες φήμης τῶν ἀκαδημαϊκῶν, ἐνῶ λαμβάνουν χαμηλότερη βαθμολογία στὴν ἔρευνα πού μετράει τὴ γνώμη τῶν ἐργοδοτῶν... Στὴν τελευταία ἔκθεση τοῦ Παγκόσμιου Φόρουμ, ἡ Ἑλλάδα βρέθηκε στὴν 108η θέση κάτω ἀπὸ κῶρες ὅπως ἡ Ρουάντα, ἡ Οὐγκάντα καί ἡ Ζιμπάμπουε...*» («Καθημερινὴ» 9.6.2017). Πράγματι: «*Εἶναι πολὺ ἀπαισιόδοξο, ὁ τομέας τῆς Παιδείας, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἀναμένουμε τὴν ἀνόρθωση τῆς χώρας, νά δοκιμάζεται ἐπὶ δεκαετίες, ὅταν μάλιστα ὑπάρχουν τὰ πρότυπα καί οἱ λύσεις*», ὅπως τόνισαν οἱ κορυφαῖοι Ἀκαδημαϊκοὶ μας.

«ΣΕ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΘΟΔΟ Η ΕΛΛΑΔΑ»

Κρούουν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου ἀλλὰ δυστυχῶς «*εἰς ὧτα μὴ ἀκούοντων*»: «*Δυσσιῶνες ἐκτιμήσεις γιὰ τὸ δημογραφικὸ στὴν Ἑλλάδα προχώρησε γερμανικὸ ἴνστιτοῦτο, πού προβλέπει πληθυσμὸ 9,9 ἑκατομμυρίων τὸ 2030 καί 8,9 ἑκατ. τὸ 2050, ἀπὸ 10,8 ἑκατ. τὸ 2016 καί παρουσιάζει μιὰ συνεχῶς φθίνουσα πορεία μέχρι τὰ μέσα τοῦ αἰῶνα. Τὰ στοιχεῖα ἀναφέρουν ὅτι μεταξὺ 2011-2016 ἡ χώρα μας ἔχασε σχεδὸν τὸ 3% τοῦ πληθυσμοῦ της, μεταξὺ ἄλλων, λόγω τῆς γέννησης λιγότερων παιδιῶν ἐξαιτίας τῆς οικονομικῆς κρίσης. Μὲ δείκτη ὀλικῆς γονιμότητας 1,33 -ὁ προβλεπόμενος μέσος ἀριθμῶν παιδιῶν ἀνὰ γυναῖκα-, ἡ Ἑλλάδα ἔχει σήμερα σχεδὸν τὴ χαμηλότερη ἐπίδοση στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἔνωση. Ἡ μελέτη ἐπισημαίνει ὅτι ἐξαιτίας, κυρίως, τοῦ μικροῦ ἀριθμοῦ παιδιῶν πού γεννιοῦνται στὴ χώρα μας (περίπου 90.000 ἐτησίως), ἡ Ἑλλάδα ἔχει πλέον ἕναν ἀπὸ τοὺς πιδ γερασμένους πληθυσμοὺς στὴν Εὐρώπη, καθὼς πάνω ἀπὸ τὸ ἕνα πέμπτο τῶν κατοίκων της (τὸ 21%) εἶναι ἄνω τῶν 65 ἐτῶν. Μόνον ἡ Ἰταλία στὴν Εὐρώπη ἔχει ὑψηλότερο ποσοστὸ ἠλικιωμένων. Ἡ Ἑλλάδα εἶναι πιθανὸ πῶς θὰ ἔχει τὴ χειρότερη σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη ἀναλογία ἐργαζομένων πρὸς συνταξιούχους ἕως τὸ 2050». Καιρὸς ἔστω καί τώρα νά συνειδητοποιήσει τὸ κράτος τὴν μεγάλη εὐθύνη του καί νά λάβει γενναῖα μέτρα γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῶν πολυτέκνων. (Πηγή: ΑΠΕ-ΜΠΕ, 13.8.2017).*

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ	ΤΕΛΟΣ
Τοχ. Γραφείο	Κ.Ε.Μ.Π.Α.
Αριθμός Αδείας	78

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Τηλεφώνου 189
114 72 ΑΘΗΝΑ